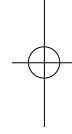

NEIL GAIMAN, Bugüne kadar pek çok bilimkurgu, fantezi romanı ve çizgi roman yazmış olan Neil Gaiman 1960 yılında İngiltere'de doğdu. *Sandman* serisi, *Yıldız Tozu* , *Amerikan Tanrıları* , *Bir Kıyamet Komedi* , *Yokyerde* ve *Koralin* yazarın öne çıkan eserlerinden başlıcalarıdır. Hugo, Nebula, Bram Stoker ve Newbery Medal gibi pek çok ödül kazanan yazar, hayranları tarafından edebiyat dünyasının 'rock yıldızı' olarak görülmektedir.

Neil Gaiman şimdilerde Minneapolis, Minnesota yakınlarında, egzotik balkabakları yetiştirdiği, bilgisayar ve kedi biriktirdiği karanlık, kocaman bir evde yaşamaktadır.

Neil Gaiman
Yokyer
Özgün Adı: *Neverwhere*

Ithaki Yayınları - 674
Edebiyat - 541
ISBN 978-605-375-062-8

1. Baskı, İstanbul / Mayıs 2010

© **Türkçe Çeviri: Evrim Öncül, 2010**

© **Ithaki, 2010**

© **Neil Gaiman, 1996, 1997**

Bu eserin tüm hakları AKÇALI Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Redaksiyon: Niran Elçi
Düzeltili: Ayşegül Uyanık Örnekal
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın
Kapak, İç Baskı: Idil Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01
Sertifika No: 11410

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Neil Gaiman
YOKYER

Çeviri
EVİRİM ÖNCÜL

Başından sonuna kadar bunu mümkün kıldığı için,
arkadaşım ve meslektaşım Lenny Henry'ye,
ve her şeyi güzel kıldığı için arkadaşım ve temsilcim
Merrilee Heifetz'e.

St. John Koruluğu'na hiç gitmedim. Cesaret edemem.
Kökнарların sayısız karanlığından, kan kırmızısı bir
kaseyle karşılaşmaktan ve Kartal kanatlarının taşıdı-
ęından korkuyor olmalıyım.

– *The Napoleon of Notting Hill*, G. K. Chesterton

Bir kez dahi verdiysen çorap ve ayakkabı
Her gece
Oturup giyebilirsin onları
İsa kucaklayacak ruhunu.

Bu gece, bu gece
Her gece
Aile ocağı ve mum ışığı
İsa kucaklayacak ruhunu.

Bir kez dahi verdiysen et ve içki
Her gece
Kavurmayacak ateş seni
İsa kucaklayacak ruhunu.

– *Ölüyü Beklerken* (anonim)

GİRİŞ

Richard Mayhew Londra'ya gitmeden önceki gece kendini pek iyi hissetmiyordu.

Akşama keyifli başlamıştı: Veda kartlarını okumaktan, tanıdığı, çok da çekici olmayan birkaç genç hanımla kucaklaşmaktan keyif almıştı; Londra'nın kötülükleri ve tehlikelerine dair uyarıları dinlemek, arkadaşlarının kendi aralarında para toplayarak aldığı, üstünde Londra Metrosu'nun haritasının bulunduğu beyaz şemsiyeyi kabul etmek hoşuna gitmişti. İlk birkaç bardak biranın keyfini çıkarmış, ama sonra art arda içtiği her bardakla kendini çok daha az iyi hissetmeye başlamıştı ve şimdi de küçük bir Iskoç kasabasındaki birahanenin önündeki kaldırımda oturmuş, titriyordu; kusmanın ve kusmanın göreceli avantajlarını tartıyor ve kendini hiç iyi hissetmiyordu.

Birahane de ise, Richard'ın arkadaşları onun yaklaşan yolculuğunu, Richard'a göre kötü niyetli bir eğilim kazanmaya başlayan bir coşkuyla kutlamaya devam ediyorlardı. Richard kaldırımda oturmuş, kapalı şemsiyeyi sıkıca tutuyor ve güneşe, Londra'ya gitmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu.

“Gözünü dört aç,” dedi çatallı, yaşlı bir ses. “Kaşla göz

arasında tepelerler seni. Ya da dolandırırlar. Hiç şaşmam.” İki keskin göz, gaga burunlu, pis bir surattan dikkatle ona bakıyordu. “Sen iyi misin?”

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedi Richard. Temiz yüzlü, çocuksu bir genç adamdı; koyu renk, hafif dalgalı saçları ve büyük, ela gözleri vardı. Yeni uykudan kalkmış gibi, darmadağın bir hali vardı, ki bu onu karşı cins için, kendisinin anlayabileceğinden ya da inanabileceğinden daha etkileyici kılıyordu.

Kadının pis suratı yumuşadı. “Al bakalım, zavallıcık,” dedi kadın ve Richard’ın eline elli peni tutuşturdu. “Ee, ne zaman düştün sokaklara?”

“Ben evsiz değilim,” diye açıkladı Richard utanmış bir tavırla, yaşlı kadına bozuk parayı geri vermeye çalışarak. “Lütfen... paranızı alın. Ben iyiyim. Biraz hava almak için dışarı çıkmıştım. Yarın Londra’ya gidiyorum.”

Kadın Richard’a şüpheyle baktı, sonra elli peniyi geri alıp, sarındığı palto ve şal tabakalarının altında gözden kaybetti. “Londra’ya gitmişliğim var,” diye sırrını açıkladı. “Londra’ya evlendim. Ama adam beş para etmezdi. Annem dışarıya evlenmemem gerektiğini söyleyiydi; şimdi inanmazsın ama, o zamanlar genç ve güzeldim. Ve yüreğimin peşine gittim.”

“Eminim öyledir,” dedi Richard. Kusmak üzere olduğu fikri yavaş yavaş etkisini yitirmeye başlıyordu.

“Ne işime yaradıysa. Benim de evsiz kaldığım oldu, onun için nasıl olduğunu bilirim,” dedi yaşlı kadın. “O yüzden senin de öyle olduğunu sandım. Londra’ya ne demeye gidiyorsun?”

“İş buldum,” dedi Richard gururla.

“Ne işi?” dedi kadın.

“Mımm, menkul kıymetler.”

“Ben dansçıydım,” dedi yaşlı kadın ve akortsuz bir şekilde kendi kendine mırıldanarak kaldırımında beceriksizce dans etti. Sonra, durmak üzere olan dönen bir topaç misali bir o yana bir bu yana yalpaladı ve sonunda Richard’a dönerek durdu. “Elini uzat da,” dedi, “falına bakayım.” Richard söylemeni yaptı. Kadın yaşlı elini onunkine koyup sıkıca tuttu. Ardından, yuttuğu farenin midesinde duruma itiraz ettiğini hissetmeye başlamış bir baykuş gibi, birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Uzun bir yola gideceksin...” dedi kadın kafası karışmış bir halde.

“Londra,” dedi Richard.

“Yalnızca Londra değil...” Yaşlı kadın duraksadı. “Bildğim Londra’ya değil.” O anda hafif hafif yağmur atıştırmaya başladı. “Üzgünüm,” dedi. “Kapılarla başlıyor.”

“Kapılar mı?”

Kadın başıyla onayladı. Yağmur hızlandı, çatılarda ve asfaltta patırtılar çıkarıyordu. “Senin yerinde olsam, kapılara dikkat ederdim.”

Richard biraz sarsakça ayağa kalktı. “Peki,” dedi böyle bir bilgi karşısında nasıl davranması gerektiğinden emin olamamış olarak. “Dikkat edeceğim. Teşekkürler.”

Birahänenin kapısı açıldı ve sokağa ışıkla gürültü yayıldı. “Richard? Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim. Birazdan geliyorum.” Yaşlı kadın şakır şakır yağın yağmurun altında ıslanarak, yalpalaya yalpalaya uzaklaşmaya başlamıştı bile. Richard onun için bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu; gerçi ona para veremezdi. Dar sokakta aceleyle arkasından gitti, soğuk yağmur yüzünü ve saçlarını sırlıslam ediyordu. “Buyrun,” dedi Richard. Şemsiyeyi açmaya yarayan düğmeyi bulmaya çalışarak şemsiyenin sa-

pını yokluyordu. Sonra çıt diye bir ses geldi ve şemsiye Londra Metro su ağına ait kocaman, beyaz bir haritaya dönüştü; her hat farklı renklendirilmiş ve her durak işaretlenip isimlendirilmişti.

Yaşlı kadın minnetle şemsiyeyi aldı ve gülümseyerek teşekkürlerini sundu. “İyi bir kalbin var,” dedi Richard’a. “Bazen, nereye gidersen git, güvende olman için bu yeterlidir.” Sonra başını iki yana salladı. “Ama çoğu zaman yetmez.” Ani bir rüzgar şemsiyeyi onun ellerinden alacakmış ya da tersyüz edecekmiş gibi esince, kadın şemsiyeyi sıkı sıkı tuttu. Kollarıyla onu sarmalayıp yağmur ve rüzgara karşı neredeyse iki büküm olarak eğildi. Sonra da, üstünde Londra Metro su duraklarının isimlerinin –Earl’s Court, Marble Arch, Blackfriars, White City, Victoria, Angel, Oxford Circus...– yazılı olduğu yuvarlak, beyaz bir şekil halinde, yağmurun ve gecenin içine doğru uzaklaştı.

Richard sarhoşlukla, Oxford Circus’ta¹ gerçekten bir sirk olup olmadığını düşünüyordu: palyaçoların, güzel kadınların ve tehlikeli hayvanların olduğu gerçek bir sirk. Birahanenin kapısı bir kez daha açıldı: Az önce birahanedeki ses uyarı yükseltilmiş gibi, bir ses patlaması geldi. “Richard, seni aptal, bu lanet parti senin ve sen tüm eğlenceyi kaçırıyorsun.” Richard birahaneye geri döndü, tüm o tuhaflık sırasında kusma isteği kaybolmuştu.

“Boğulmuş bir fare gibi görünüyorsun,” dedi birisi.

“Sen hiç boğulmuş fare görmemişsin,” dedi Richard.

Başka biri ona büyük bir bardak viski uzattı. “Al, midene indir şunu. İçini ısıtır. Biliyorsun, Londra’da hakiki Iskoç viskisi bulamazsın.”

---

1) Oxford Sirki. –çn

“Eminim bulurum,” diye iç geçirdi Richard. Saçından içkisine su damlıyordu. “Londra’da her şey var.” Viskiye mide sine indirdi ve ardından başka biri ona bir tane daha viski aldı. Ve akşam bulanıklaşıp bölük pörçük oldu: Sonrasında hatırladığı tek şey, küçük ve makul –anlaşılır gelen– bir yerden ayrılıp, kocaman ve eski –anlaşılır gelmeyen– bir yere gitmek üzere olduğu hissi; sabaha karşı, yağmur suyuyla dolu bir oluğa durmamacasına kustuğu; küçük, yuvarlak bir böceğe benzeyen, tuhaf renkli sembollerle bezenmiş beyaz bir şeklin yağmurda uzaklaşmasıydı.

Richard ertesi sabah, güneye yapacağı altı saatlik yolculuğun ardından kendisini tuhaf, gotik kuleleri ve kemerleri olan St. Pancras Garı’na bırakacak trene bindi. Annesi ona yolluk olarak cevizli kek ile bir termos çay vermişti ve Richard Mayhew, kendini berbat hissederek, Londra’ya gitti.

BİR

Kız dört gündür koşuyordu, geçitlerin ve tünellerin içinde bilinçsizce, düşe kalka bir kaçıştı bu. Aç ve bitkindi, bir insanın kaldırabileceğinden daha yorgundu, ve peş peşe gelen kapıları açmak gittikçe zorlaşıyordu. Dört günlük kaçışın ardından bir gizlenme yeri bulmuştu, güvende olabileceği ya da öyle olması için dua ettiği, dünyanın altında ufak, taş bir oyuk. Ve nihayet uykuya daldı.

Bay Croup, Ross'ü Westminster Manastırı'nda kurulan son Seyyar Pazar'da tutmuştu. "Onu bir kanarya olarak düşün," dedi Bay Croup Bay Vandemar'a.

"Şakıyor mu?" diye sordu Bay Vandemar.

"Sanmam; bundan içtenlikle ve kesinlikle kuşkuluyum." Bay Croup elini düz, cansız, turuncu rengi saçından geçirdi. "Hayır, sevgili dostum, mecazi olarak düşünüyordum –daha ziyade, madenlere götürülen kuşları kastediyorum." Bay Vandemar evet dercesine başını salladı, yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı: Evet, bir kanarya. Bay Ross'un kanaryaya benzeyen başka hiçbir tarafı yoktu. Dev gibiydi –neredeyse Bay Vandemar kadar iriydi– ve aşırı derecede pisti, azıcık sacı vardı. Çok az konuşuyordu, ama bir şeyleri öldürmeyi sev-

diğini, bu işte iyi olduğunu her ikisine de söylemeye özen göstermişti; bu, Bay Croup ile Bay Vandemar'ı eğlendirmişti. Ancak o bir kanaryaydı ve bunun asla farkında değildi. Bu yüzden, kirli bir tişört ve pislikten kaskatı olmuş bir kot pantolon giyen Bay Ross önden, sık siyah takımlar giymiş olan Croup ile Vandemar da onun arkasından gidiyordu.

Dikkatli gözler Bay Croup ile Bay Vandemar'ı dört basit yolla ayırt edebilir: İlk olarak, Bay Vandemar Bay Croup'tan iki buçuk baş daha uzundur; ikinci olarak, Bay Croup'un gözleri uçuk mavi, Bay Vandemar'ınkilerse kahverengidir; üçüncü olarak, Bay Vandemar sağ elinde dört tane kuzgun kafatasından biçimlendirdiği yüzükler taşırken, Bay Croup'un görünürde hiçbir takısı yoktur; dördüncü olarak da, Bay Croup sözcükleri severken, Bay Vandemar her daim açtır. Ayrıca, birbirlerine hiç benzemezler.

Tünelin karanlığından bir hışırtı geldi; Bay Vandemar'ın bıçağı bir anlığına elinde belirdi, ama bir sonraki anda elinde değildi, yaklaşık on metre ötede titreşiyordu. Bay Vandemar bıçağına doğru yürüdü ve sapından tutup kaldırdı. Ucunda gri bir sıçan vardı, canı onu terk ederken ağzı güçsüz bir şekilde açılıp kapanıyordu. Bay Vandemar sıçanın kafatasını parmaklarıyla ezdi.

"İşte bu sıçan bir daha hikâye anlatamayacak," dedi Bay Croup ve kendi şakasına güldü. Bay Vandemar karşılık vermedi. "Sıçan. Hikâye. Anladın mı?"

Bay Vandemar sıçanı bıçağın ucundan çekti ve kafasından başlayarak, dikkatlice katır kutur yemeye koyuldu. Bay Croup onun ellerine vurup sıçanı aşağı düşürdü. "Kes şunu," dedi. Bay Vandemar biraz surat asarak bıçağını ortadan kaldırdı. "Hadi neşelen," diye tısladı Bay Croup teşvik edici bir şe-

kilde. “Her zaman başka bir sıçan olur. Şimdi, ileri. Yapılacak işler var. Zarar verilecek insanlar var.”

Londra’daki üç yılı Richard’ı değiştirmemiş, ama şehre bakış açısını değiştirmişti. Richard gördüğü resimlerden dolayı ilk başta Londra’yı gri, hattâ siyah bir şehir olarak tasavvur etmiş, ama renklerle dolu olduğunu görünce şaşırılmıştı. Burası kırmızı tuğlalar, beyaz taşlar, kırmızı otobüsler, büyük, siyah taksiler, parlak kırmızı posta kutuları, yeşil, çimlerle kaplı parklar ve mezarlıklarla dolu bir şehirdi.

Çok eski olan ile biçimsizce yeni olan şeylerin birbirini, rahatsız edici şekilde olmasa da, saygısızca dürtüklediği bir şehirdi. Dükkanlar, işyerleri, lokantalar, evler, parklar, kiliseler, görmezden gelinen anıtlar ve dikkat çekici ölçüde görkemsiz saraylarla dolu bir şehirdi. Tuhaf isimleri –Crouch End, Chalk Farm, Earl’s Court, Marble Arch¹– ve garip şekilde farklı kimlikleri olan yüzlerce ilçesi vardı. Turistlerle beslenen, onları hor görse de onlara ihtiyaç duyan gürültülü, pis, neşeli, sıkıntılı bir şehirdi. Beş yüz yıldır aralıklarla gerçekleştirilen yol genişletme çalışmalarının ve, atlı ya da, daha yakın dönemde, motorlu araç trafiğinin ihtiyaçları ile yayaların ihtiyaçlarını uzlaştırmak için verilen beceriksiz ödünlerin ardından, şehir içi ulaşımın ortalama hızı son üç yüz yıldır artmamıştı. Bu şehirde her renk, her tarz ve her türden insan yaşıyordu. Richard buraya ilk geldiğinde Londra’yı kocaman, tuhaf ve özünde anlaşılabilir bulmuştu. Bu şehri düzenliymiş gibi gösteren tek şey, metro hatları ile duraklarının zarif ve rengarenk bir topografik sunumu olan Tünel haritasıydı. Richard Tünel haritasının hayatı kolaylaştıran marifetli bir kur-

1) Sırasıyla, Kavşak, Kireçtaşı Çiftliği, Kont’un Sarayı, Mermer Kemer. –çn

maca olduğunu ve yukarıdaki şehrin şeklinin gerçekliğine hiç benzemediğini yavaş yavaş fark etmişti. Bir seferinde gururla, bunun tıpkı bir siyasi parti üyesi olmak gibi olduğunu düşünmüştü. Fakat bir partideyken, şaşkınlık içindeki bir grup yabancıya, Tünel haritası ile siyaset arasındaki benzerliği açıklamaya çalıştıktan sonra, gelecekte siyasi yorumları başkalarına bırakmaya karar vermişti.

Bir geçişme ve –beyaz gürültüye benzeyen ama daha kullanışlı olan– beyaz bilgi süreciyle, şehri ağır ağır kavramaya devam etmişti. Bu süreç, Richard’ın asıl Londra Şehri’nin doğuda Aldgate’ten başlayıp batıda Fleet Sokağı ve Old Bailey adliyelerine kadar uzanan iki buçuk kilometrekarelik alandan daha büyük olmadığını ve her şeyin orada başladığını fark etmesiyle birlikte hızlanmıştı. Ufak bir belediye olan Old Bailey Londra’nın mali kuruluşlarına ev sahipliği yapıyordu.

İki bin yıl önce Londra, Thames’in kuzey kıyısındaki küçük bir Kelt köyüydü; Romalılar burayı bulmuş ve yerleşmişti. Londra yavaş yavaş büyümüşü, ta ki yaklaşık bin yıl sonra, hemen batısındaki Westminster Kraliyet Şehri’yle karşılaşana dek. Ve Londra Köprüsü inşa edilince nehrin tam karşısındaki Southwark’a temas etmişti. Böylece Londra büyüme-yi sürdürürken tarlalar, korular ve bataklık araziler büyüyen şehirle birlikte yavaş yavaş ortadan kalkmıştı. Ayrıca, genişlemeyi sürdürürken başka küçük köylerle de karşılaşmıştı: doğuda Whitechapel ve Deptford, batıda Hammersmith ve Shepherd’s Bush, kuzeyde Camden ve Islington, güneyde, Thames’in karşı kıyısında Battersea ve Lambeth. Tıpkı bir cıva birikintisinin daha ufak cıva damllarıyla karşılaşip onları bünyesinde toplaması gibi, hepsini içine çekmişti ve köylerden geriye yalnızca adları kalmıştı.

Londra zıtlıklarla dolu devasa bir şeye dönüşmüştü. İyi bir yer ve hoş bir şehirdi, ama her iyi yer için ödenmesi gereken bir bedel ve her iyi yerin ödemesi gereken bir bedel vardır.

Bir süre sonra Richard Londra'yı olduğu gibi kabul ettiğini fark etti; zamanla, Londra'nın turistik mekânlarını gezmediği için (Londra Kulesi hariç; bir hafta sonu teyzesi Maude şehre gelmiş ve Richard gönülsüzce ona eşlik etmişti) kendiyile gurur duymaya başladı.

Ancak Jessica her şeyi değiştirdi. Bir işinin olmadığı hafta sonlarında, Richard kendini onunla birlikte National Gallery ve Tate Gallery gibi yerlere giderken buldu. Bu gezilerde, müzelerde uzun uzun gezinmenin ayaklarını ağrıttığını, dünyanın büyük sanat hazinelerinin bir süre sonra birbirine benzemeye başladığını ve müze kafeteryalarının bir dilim kek ve bir bardak çaya yüzüsüzce koydukları fiyatları kabul etmenin insanoglunun inanma kapasitesini neredeyse aştığını öğrendi.

“Buyur, çay ve ekler pastan,” dedi Jessica'ya. “Tintoretto'nun tablolarından birini almak daha ucuza gelirdi.”

“Abartma,” dedi Jessica neşeyle. “Hem, Tate'te hiç Tintoretto yok.”

“O vişneli keki almalydım,” dedi Richard. “O zaman bir Van Gogh daha satın alabilirlerdi.”

Richard Jessica'yla, iki yıl önce Paris'e yaptığı bir hafta sonu gezisinde tanışmıştı. Louvre'da, geziyi ayarlayan ofis arkadaşlarını bulmaya çalışırken ona rastlamıştı. Muazzam bir heykele bakarak gerilerken, tarihsel açıdan önemli koskocaman bir elması hayran hayran izleyen Jessica'ya çarpmıştı. Ondan Fransızca özür dilemeye çalışmış, ama beceremeyip vazgeçmiş ve İngilizce özür dilemeye başlamış, sonra da İngilizce özür dilediği için Fransızca özür dilemeye çalışmıştı,

ta ki Jessica'nın herhangi bir insanın olabileceği kadar İngiliz olduğunu fark edene dek. Bunun üzerine Jessica, özür dilemenin bir yolu olarak Richard'ın kendisine pahalı bir Fransız sandviçi ve yüksek fiyatlı elmalı gazoz alması gerektiğine karar vermişti. İşte, aslında her şey böyle başlamıştı. Ve ondan sonra Richard Jessica'yı, sanat galerilerine giden türden birisi olmadığına hiçbir zaman inandıramamıştı.

Sanat galerisine ya da müzeye gitmedikleri hafta sonları, Jessica Richard'ı alışverişe sürüklerdi. Jessica alışverişini zengin Knightsbridge'te yapardı. Knightsbridge, Jessica'nın Kensington sıraevlerindeki dairesinden kısa bir yürüyüş ve daha da kısa bir taksi yolculuğu mesafesindeydi. Jessica'nın takıdan, kitaplara, haftalık yiyecek ihtiyacına kadar her şeyi bulabildiği Harrods ve Harvey Nichols gibi kocaman ve göz korkutucu alışveriş merkezlerinde Richard ona eşlik ederdi.

Güzel, çoğu zaman oldukça komik ve kesinlikle önemli bir yerlere varacağı kesin olan Jessica, Richard'da korkuyla karışık bir hayranlık uyandırıyor. Jessica da Richard'da muazzam bir potansiyel görüyordu; bu potansiyel, doğru kadın tarafından düzgün bir şekilde dizginlendiğinde, Richard'ı muhteşem bir evlilik ortağı haline getirebilirdi. Keşke biraz daha odaklanabilse, diye mırıldanıyordu Jessica kendi kendine. Bu yüzden ona *Başarmak İçin Giyinmek* ve *Başarılı Erkeklerin Yüz Yirmi Beş Alışkanlığı* gibi isimler taşıyan kitaplar ile bir işi askeri operasyon gibi yürütmek üzerine kitaplar veriyordu. Richard her seferinde teşekkür ediyor ve yine her seferinde onları okumaya niyetleniyordu. Jessica, Harvey Nichols'ın erkek giyim kısmında, Richard'ın giymesi gerektiğini düşündüğü kıyafetleri seçiyor ve Richard da onları giyiyordu... en azından hafta içinde. İlk karşılaşmalarının üstünden

bir yıl geçtiğinde, Jessica Richard'a nişan yüzüğü için alışverişe çıkma vaktinin geldiğini düşündüğünü söylemişti.

“Neden onunla berabersin?” diye sordu Müşteri İlişkileri'nden Gary bir buçuk yıl sonra. “Benim ödümü patlatıyor.”

Richard başını sallayıp, “Onu bir tanısın, gerçekten tatlı biri,” dedi.

Gary Richard'ın masasının üzerinden aldığı plastik trol bebeği geri koydu. “Bunlarla oynamana hâlâ izin verdiğine şaşırıyorum.”

“Bu konu hiç açılmadı,” dedi Richard masasındaki yaratıklardan birini alırken. Yaratığın fosforlu turuncu rengi gür saçları ve, sanki kaybolmuş gibi, hafif şaşkın bir ifadesi vardı.

Ama konu tabii ki açılmıştı. Bununla birlikte, Jessica Richard'ın trol koleksiyonunun, Bay Stockton'ın melek koleksiyonu gibi, sevimli bir tuhaflığın işareti olduğuna kendini ikna etmişti. Jessica Bay Stockton'ın melek koleksiyonu için gezici bir sergi düzenliyordu ve büyük adamların her zaman bir şeyler biriktirdiği sonucuna varmıştı. Aslında Richard trol biriktirmiyordu. Ofisin dışındaki kaldırımında bir trol bulmuş ve kendi iş dünyasına biraz şahsiyet kazandırmak gibi boş bir girişimde bulunarak, trolü bilgisayar ekranının üstüne koymuştu. İzleyen birkaç ayda da diğerleri gelmişti; Richard'ın çirkin küçük yaratıklara tutkusu olduğunu fark eden çalışma arkadaşlarının hediyeleri. Hediyeleri kabul etmiş, onları masasının üstüne, telefonların ve Jessica'nın çerçeveli fotoğrafının yanına stratejik bir biçimde yerleştirmişti.

Fotoğrafın üstünde sarı bir not kâğıdı vardı.

Cuma öğleden sonraydı. Richard olayların korkak şeyler olduğunu fark etmişti: Tek tek değil, topluca gerçekleşip birden üstüne atıyorlardı. Mesela, bu cuma gününü ele alalım.

Jessica'nın geçen ay pek çok kez işaret ettiği üzere, bu Richard'ın hayatındaki en önemli gündü. Dolayısıyla, evinde buzdolabına yapıştırdığı ve masasında Jessica'nın fotoğrafının üzerine koyduğu nota rağmen, bunu tamamen unutmuş olması talihsizlikti.

Üstüne üstlük, kafasını fazlasıyla meşgul eden, teslim tarihi geçmiş Wandsworth raporu vardı. Richard bir başka sayı dizisini kontrol etti; sonra 17. sayfanın ortalarında olmadığını gördü ve yeniden çıkış aldı; bir sayfa daha çevirdi... biliyordu ki, onu bu işi bitirebilmek üzere rahat bıraksalardı... eğer, bir mucize eseri, telefon çalmasaydı... Telefon çaldı. Richard telefonun hoparlörünü açtı.

“Alo? Richard? Genel müdür raporun ne zaman elinde olacağını merak ediyor.”

Richard saatine baktı. “Beş dakika içinde Sylvia. Neredeyse bitti. Sadece kâr-zarar tahminlerini ekleyeceğim.”

“Sağol Dick. Raporu almaya inerim.” Sylvia, kendi deyişiyle, “GM'nin KA'sı”ydı ve kendine güvenen bir beceriklilik abidesi gibi hareket ederdi. Richard hoparlörü kapar kapamaz telefon yeniden çaldı. “Richard,” diyen Jessica'nın sesi geldi hoparlörden, “benim, Jessica. Unutmadın, değil mi?”

“Unutmak mı?” Richard ne unutmuş olabileceğini hatırlamaya çalıştı. Çağrışım yapması için Jessica'nın fotoğrafına baktı ve ihtiyacı olan bütün çağrışımı Jessica'nın alnındaki sarı not kâğıdında buldu.

“Richard? Telefonu aç.”

Richard telefonu açarken, bir yandan da notu okuyordu. “Pardon, Jess. Hayır, unutmadım. Saat yedide Ma Maison Italiano'da. Seninle orada mı buluşayım?”

“Jessica, Richard. Jess değil.” Bir an durdu. “Son sefer

olanlardan sonra mı? Hiç sanmam. Sen kendi arka bahçende bile kaybolabilirsin Richard.”

Richard, *herkesin* National Gallery ile National Portrait Gallery’yi karıştırabileceğini ve bütün gün yağmurda bekleyenin –ki Richard’a göre bu, her iki mekânda ayakları ağrıyana dek yürümek kadar eğlenceliydi– o olmadığını belirtmeyi düşündü, ama bu fikirden vazgeçti.

“Senin evde buluşalım,” dedi Jessica. “Birlikte yürürüz.”

“Tamam Jess. Pardon... Jessica.”

“Rezervasyonumuzu teyit ettin, değil mi Richard?”

“Evet,” diye yalan söyledi Richard ciddiyetle. Telefonun diğer hattı çalmaya başlamıştı. “Jessica, bak, ben...”

“Güzel,” dedi Jessica ve telefonu kapadı. Richard diğer hattı aldı.

“Merhaba Dick. Benim, Gary.” Gary Richard’dan birkaç masa ötede oturuyordu. El salladı. “İçmeye gidiyoruz, değil mi? Merstham hesabını gözden geçirebileceğimizi söylemiştin.”

“Kapa şu lanet telefonu Gary. Tabii ki gidiyoruz.” Richard telefonu kapadı. Haftalar önce yazdığı notun altında bir telefon numarası vardı. Ve, evet, rezervasyon yaptırmıştı: Bundan neredeyse emindi. Ancak teyit etmemişti. Niyetlenmişti, ama yapacak bir sürü işi vardı ve zaten Richard bol bol zamanı olduğunu biliyordu. Ne var ki, olaylar topluca akın eder...

Sylvia şimdi yanında duruyordu. “Dick? Wandsworth raporu?”

“Neredeyse hazır Sylvia. Bak, biraz bekle lütfen, olur mu?”

Numarayı sertçe tuşladı ve karşıdan, “Ma Maison. Yardımcı olabilir miyim?” dendiğini duyunca rahat bir nefes aldı.

“Evet,” dedi Richard. “Bu gece için üç kişilik masa. Sanı-

rım yer ayırtmıştım. Eğer öyleyse, rezervasyonu teyit ediyorum. Eğer değilse, acaba ayırabilir miyim? Lütfen.” Hayır, bu gece Mayhew adına bir kayıt yoktu. Ya da Stockton. Ya da Bartram –Jessica’nın soyadı. Ve yer ayırtmaya gelince...

Richard’ın hoşuna gitmeyen şey sözcükler değil, bilgi aktarılırken kullanılan ses tonuydu. *Bu gece* bir masaya sahip olmak için kesinlikle yıllar öncesinden yer ayırılması gerekiyordu –hattâ belki de Richard’ın anne babası tarafından. *Bu gece* için masa bulmak imkânsızdı: Papa, başbakan ve Fransa cumhurbaşkanı bu akşam, teyit edilmiş bir rezervasyonları olmadan gelseler, onlar bile Avrupalı bir alayla reddedilirdi. “Ama bu nişanlımın patronu için. Biliyorum, daha önceden telefon etmeliydim. Sadece üç kişiyiz, *lütfen*...”

Karşı taraf telefonu kapadı.

“Richard?” dedi Sylvia. “GM bekliyor.”

“Sence,” dedi Richard, “onları yeniden arayıp fazladan para önersem, bana masa ayarlarlar mı?”

Kız düşünde hep birlikte evde olduklarını görüyordu. Anne babası, erkek kardeşi, henüz bebek olan kız kardeşi. Balo salonunda durmuş, ona bakıyorlardı. Hepsi çok soluk, çok sıkıntılı görünüyordu. Annesi Portia onun yanağına dokunup tehlikede olduğunu açıkladı. Door düşünde güldü ve bunu bildiğini söyledi. Annesi başını iki yana salladı: Hayır, hayır –şimdi tehlikedeydi. *Şimdi*.

Door gözlerini açtı. Kapı usul usul açılıyordu; nefesini tuttu. Ayak sesleri taşlarda yavaşça ilerliyordu. *Belki beni fark etmez*, diye geçti aklından. *Belki çekip gider*. Sonra da umutsuzca, *Acıktım*, diye düşündü.

Ayak sesleri duraladı. Door gazete ve çaput yığınının altı-

na iyice gizlendiğini biliyordu. Hem, belki davetsiz misafir ona zarar vermeyebilirdi. *Kalp atı şları mı duymuyor olabilir mi?* diye düşündü. Sonra ayak sesleri yaklaştı, Door ne yapması gerektiğini biliyor ve bundan korkuyordu. Bir el, üstündeki yığını çekti ve Door boş, tüysüz bir yüze baktı; yüz hain bir gülümsemeye çarpıldı. Door yuvarlanıp kıvrıldı ve göğsüne nişan alınan bıçağın ağzı kolunun üst kısmına denk geldi.

O ana dek, bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti. Buna cüret edecek kadar cesur ya da korkmuş ya da umutsuz olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama bir eliyle adamın göğsüne dokundu ve açtı ...

Nefesi kesilen adam Door'un üstüne devrildi. Islak, sıcak ve kaygan olan adamın altından sürünüp yalpalayarak çıktı ve odadan fırladı.

Dışarıda, dar ve alçak tünelde soluklandı; hıçkırık hıçkırık ağlayarak, kesik kesik nefes alarak duvarın dibine yığıldı. Yaşadığı bu şey gücünün son damlasını da götürmüştü, Door artık tükenmişti. Omzu zonklamaya başlıyordu. *Bıçak*, diye düşündü. Ama güvendenydi.

"Aman, aman," dedi bir ses sağındaki karanlığın içinden. "Bay Ross'un elinden sağ kurtuldu. Inanılır gibi değil Bay Vandemar." Ses ağır ağır akıyor, gri bir çamur gibi çıkıyordu.

"Bence de inanılır gibi değil Bay Croup," dedi tekdüze bir ses sol taraftan.

Bir ışık yandı ve titreşti. "Buna rağmen," dedi Bay Croup gözleri yeryüzünün altındaki karanlıkta parlayarak, "bizden kurtulamayacak."

Door diziyi adamın kasıklarına sertçe vurdu ve sağ eliyle sol omzunu tutarak ileri fırladı.

Ve koştu.

"Dick?"

Richard elini sallayarak, işini kesintiye uğratan sesi geçiştirmeye çalıştı. Hayat neredeyse kontrolü altına girmişti. Sadece birazcık daha zamana ihtiyacı vardı...

Gary yeniden adını söyledi. "Dick? Saat altı buçuk."

"Kaç?" Kâğıtlar, kalemler, çizelgeler ve troller karman çorman bir şekilde Richard'ın evrak çantasına girdi. Richard çantayı kapayıp koştu.

Giderken paltosunu giydi. Gary peşinden geliyordu. "Ee, içmeye mi gidiyoruz?"

Richard bir an durdu. Olur da Olimpiyatlara düzensizlik diye bir spor dalı eklenirse, Britanya'yı temsil edecek kişinin kendisi olabileceğine karar verdi. "Gary," dedi, "üzgünüm. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Bu gece Jessica'yla görüşmem gerek. Patronunu yemeğe götüreceğim."

"Bay Stockton? Stockton'lardan? O Stockton mı?" Richard başıyla onayladı. Merdivenden hızla indiler. "Eminim çok eğleneceksin," dedi Gary samimiyetsiz bir şekilde. "Ya, Kara Göl'den gelen Yaratık nasıl?"

"Jessica aslen Ilfordlu Gary. Ve o, hayatımın ışığı ve aşkı olmaya devam ediyor, sorduğun için teşekkürler." Lobiye ulaştıklarında Richard otomatik kapıya doğru fırladı ama, olağanüstü bir şekilde, kapı açılmadı.

"Saat altıyı geçti Bay Mayhew," dedi binanın güvenlik görevlisi Bay Figgis. "Deftere imza atmanız gerek."

"Bu saçmalık," dedi Richard ortaya. "Gerçekten saçmalık."

Bay Figgis belli belirsiz merhem kokardı ve, söylentiye göre, ansiklopedik bir porno koleksiyonu vardı. Delilik sınırına varan bir ihtimamla kapıyı beklerdi; koca bir katın tüm bilgisayar donanımının, iki saksı palmye ve genel müdürün

Axminster halısıyla birlikte ansızın kaybolduğu geceyi hiç unutmamıştı.

“Öyleyse, içme işi yatar?”

“Üzgünüm Gary. Pazartesi sana uyar mı?”

“Tamam. Pazartesi uyar. O zaman görüşürüz.”

Bay Figgis, Richard ile Gary'nin imzalarını kontrol edip, yanlarında bilgisayar, palmiye ya da halı bulunmadığına ikna olduktan sonra masasının altındaki düğmeye bastı ve kapı açıldı.

“Kapı,” dedi Richard.

Yeraltındaki yol dallanıp bölünüyordu. Door gelişigüzel bir yön seçiyordu, tünellere giriyor, koşuyor, tökezliyor ve zikzaklar çiziyordu. Bay Croup ve Bay Vandemar da, Kristal Saray'da sergi gezen Victoria dönemi kodamanları gibi, sakin ve neşeli bir tavırla onun arkasından ilerliyorlardı. Bir kavşakta vardıklarında, Bay Croup diz çöküp yakınlardaki kan damlasını buluyordu ve birlikte onu takip ediyorlardı. Sırtlanlar gibi, avlarını bitkin düşürüyorlardı. Bekleyebilirlerdi. Ne de olsa bol bol zamanları vardı.

Şans bir değişiklik yapıp Richard'dan yana davrandı. Richard siyah bir taksi çevirdi; yaşlıca bir adam olan taksi şoförü, Richard'ı evine daha önce hiç görmediği sokaklardan götürüyordu. Bu sırada da, Richard'ın Londra'daki tüm taksi şoförlerinin –yaşayan, nefes alan, İngilizce konuşan bir yolcusu olduğu sürece– yaptığını keşfettiği şeyi yapıyordu: Şehir içi trafik, suçla başa çıkmanın en iyi yolu, günün çetrefilli siyasi olayları hakkında nutuk çekiyordu. Richard şoföre bahşiş verip evrak çantasını koltukta bırakarak arabadan hız-

la indikten sonra, taksiyi anayola girmeden önce durdurmayı başarıp çantasını geri aldı ve merdivenleri koşa koşa tırmanıp dairesine geldi. Koridora girdiğinde çoktan soyunmaya başlamıştı bile: Çantası oda boyunca uçtu ve çarparak kanepe- nin üstüne indi; cebinden anahtarlarını çıkardı ve daha sonra unutmamak için dikkatlice masaya bıraktı.

Ardından hızla yatak odasına daldı. O sırada zil çaldı. Richard vücudunun dörtte üçünü en iyi takım elbisesine sokmuşken, hoparlöre doğru seğirtti.

“Richard? Benim, Jessica. Umarım hazırsındır.”

“Ah. Evet. Hemen iniyorum.” Paltosunu giydikten sonra arkasından kapıyı çarpıp aşağı koştu. Jessica merdivenin dibinde onu bekliyordu. Richard'ı hep orada beklerdi. Onun evini sevmiyordu: Oradayken kendini rahatsız edici bir şekilde dişi hissediyordu. Her yerde Richard'ın iç çamaşırlarına rastlama olasılığı vardı, ayrıca banyo lavabosundaki katılmış diş macunu öbeklerinden bahsetmeye gerek yoktu. Hayır, orası Jessica'ya göre bir yer değildi.

Jessica çok güzeldi; o kadar ki, Richard ara sıra kendini onu seyrederken bulur ve *nasil benimle birlikte oldu?* diye merak ederdi. Jessica'nın sosyetik Kensington'daki dairesinde, tiril tiril, beyaz keten yatak örtüsü serili (çünkü anne babası kuştüyü yorganların bayağı olduğunu söylemişti) pirinç başlıklı yatağında karanlıkta seviştikten sonra Jessica ona sarılır ve kahverengi, uzun bukleleri Richard'ın göğsüne düşerdi. Richard'a onu ne kadar çok sevdiğini fısıldar, o da Jessica'yı sevdiğini ve her zaman onunla birlikte olmak istediğini söylerdi ve ikisi de bunun doğru olduğuna inanırdı.

“Vay canına, Bay Vandemar. Yavaşlıyor.”

“Yavaşlıyor Bay Croup.”

“Çok fazla kan kaybediyor olmalı Bay V.”

“Enfes kan Bay C. Enfes, kurumamış kan.”

“Az kaldı.”

Klik... Bir sustalının açılma sesi, boş, yalnız ve karanlık...

“Richard? Ne yapıyorsun öyle?” diye sordu Jessica.

“Hiçbir şey Jessica.”

“Yine anahtarlarımı unutmadın, değil mi?”

“Hayır, Jessica.” Richard üstünü yoklamayı bırakıp, ellerini palto ceplerinin derinliklerine daldırdı.

“Şimdi... Bu gece Bay Stockton’la tanıştığında,” dedi Jessica, “onun sadece çok önemli biri olmadığını takdir etmelisin. O ayrıca, başlı başına bir tüzel kişi.”

“Sabırsızlanıyorum,” diye iç geçirdi Richard.

“O neydi öyle Richard?”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Richard daha hevesli bir şekilde.

“Ah, lütfen acele et,” dedi Jessica. Tuhaf bir enerji yaymaya başlamıştı ve onun yerinde daha güçsüz bir kadın olsaydı, bu enerji neredeyse sinirlilik olarak tanımlanabilirdi. “Bay Stockton’ı bekletmemeliyiz.”

“Evet Jess.”

“Bana öyle deme Richard. Lakaplardan iğrenirim. Çok küçük düşürücüler.”

“Biraz bozukluk verir misiniz?” Adam kapı girişinde oturuyordu. Sarı ve kıvrık sakalı, derine kaçmış, karanlık gözleri vardı. Göğsünde, boynundan aşağı aşınmış bir iple sarkan elyazısı bir levha duruyordu. Levha, onu okuyacak gözleri olan herkese, adamın evsiz ve aç olduğunu söylüyordu. Bu-

nu anlamak için levhaya gerek yoktu; eli zaten cebinde olan Richard bozukluk aradı.

“Richard. Vaktimiz yok,” dedi hayır cemiyetlerine bağışlarda bulunan ve etik bir biçimde yatırım yapan Jessica. “Nişanım olarak, iyi bir izlenim uyandırmanı istiyorum. Müstakbel bir eşin iyi bir izlenim uyandırması çok önemli.” Sonra yüzü çarpıldı ve bir an Richard’a sarıldı. “Ah, Richard. Seni gerçekten seviyorum. Biliyorsun, değil mi?”

Richard başıyla onayladı, biliyordu.

Jessica saatine baktı ve hızını artırdı. Richard gizlice bir fiske vurup bir poundluk bozukluğu geriye, kapı girişinde oturan adama doğru attı ve adam parayı kirli eliyle yakaladı.

“Rezervasyonla ilgili sorun çıkmadı, değil mi?” diye sordu Jessica. Doğrudan bir soru karşısında yalan söylemeyi pek beceremeyen Richard, “Ah,” dedi.

Door yanlış yönü seçmişti –koridor kör bir duvarla bitiyordu. Normalde, bu onu duraksatmazdı bile, ama şu anda çok yorgundu, çok açtı ve müthiş bir acı çekiyordu... Duvara yaslandığında tuğlanın pürüzlü yüzeyini yüzünde hissetti. Güçlülükle soluyor, hıçkırıyor ve ağlıyordu. Kolu soğumuş, sol eli hissizleşmişti. Daha ileriye gidemezdi, dünya çok uzak gelmeye başlamıştı. Durmak, uzanmak ve bir yüzyıl uyumak istiyordu.

“Vay benim küçük, kara ruhum. Benim gördüğümü sen de görüyor musun Bay Vandemar?” Ses yumuşaktı ve yakından geliyordu. Door’un düşündüğünden daha yakında olmalıydılar. “Bil bakalım gördüğüm şey ne: gördüğüm şey birazdan...”

“Birazdan ölecek olan, Bay Croup,” dedi ifadesiz ses Door’un tepesinden.

“İşverenimizin pek hoşuna gidecek.”

Ve kız ruhunun derinliklerinde her ne varsa onu, tüm acı, ağrı ve korkulardan koparıp aldı. Tükenmiş, yıpranmış, tamamen bitkin düşmüştü. Gidecek yeri yoktu, gücü ve vakti kalmamıştı. “Eğer bu,” diye dua etti sessizce Tapınak’a, Başmelek’e, “açacağım son kapıysa *güvenli*... bir yere... herhangi bir yere...” Ve sonra, *Birisine*, diye düşündü çılgınca.

Kendinden geçmeye başladığı sırada bir kapı açmaya çabaladı.

Karanlık onu çekerken, Bay Croup’un sesini duydu. San ki çok uzaklardaymış gibi gelen ses, “Lanet olsun,” diyordu.

Jessica’yla Richard kaldırımında lokantaya doğru yürüyorlardı. Jessica Richard’ın koluna girmişti ve topuklularının izin verdiği hızla ilerliyordu. Richard da ona yetişmek için acele ediyordu. Sokak lambaları ve kapalı dükkanların vitrinleri yürüdükleri yolu aydınlatıyordu. Büyük, tuğla bir duvarla sınırlanmış, karaltı halindeki, terk edilmiş ve ıssız, yüksek binaların önünden geçiyorlardı.

“Bu geceki masamız için onlara fazladan elli pound ödemeye söz vermek zorunda kaldığımı mı söylüyorsun sahiden? Sen bir aptalsın Richard,” dedi Jessica, kara gözleri çakmak çakmak.

“Rezervasyonumu kaybetmişler. Ayrıca, tüm masaların ayırıldığını söylediler.” Ayak sesleri yüksek duvarlarda yankılanıyordu.

“Muhtemelen bizi mutfağın yanında bir yere oturtacaklar,” dedi Jessica. “Ya da kapının. Bunun Bay Stockton için olduğunu söyledin mi?”

“Evet,” diye cevapladı Richard.

Jessica iç geçirdi ve Richard’ı sürüklemeye devam etti. O sırada, biraz ötede, duvarda bir kapı açıldı. Dışarıya biri çıktı ve korkunç, uzun bir an boyunca sağa sola sallandıktan sonra beton zemine yığıldı. Jessica yürümesi için Richard’ı çekti.

“Şimdi... Bay Stockton’la konuşurken, onun sözünü kesmemeye dikkat edeceksin. Ya da tartışmamaya –kendisiyle tartışılmasından hoşlanmaz. Bir şaka yaptığında, gül. Eğer şaka yapıp yapmadığından emin olamıyorsan, bana bak. Ben... mımm, işaretparmağımla masaya vururum.”

Kaldırımındaki kişinin yanına varmışlardı. Jessica büzülmüş bir şekilde duran şeklin üstünden geçti. Richard duraksadı. “Jessica?”

“Haklısın. Sıkıldığımı düşünebilir,” dedi düşünceli bir biçimde. “Tamam,” dedi neşeyle, “eğer şaka yaparsa, kulakmemi ovarım.”

“Jessica?” Richard onun, ayaklarının dibindeki şekli görmezden geliyor olmasına inanamıyordu.

“Ne?” Jessica düşüncelerinin bölünmesinden hoşlanmamıştı.

“Baksana.”

Kaldırımı gösterdi. Yerdeki kişi yüzükoyun yatıyordu ve üstünde kabarık kıyafetler vardı. Jessica Richard’ı kolundan tutup kendine çekti. “Ah. Görüyorum. Eğer onlara ilgi gösterirsen Richard, tepene binerler. Aslında hepsinin evi var. Uyuyup uyandığında, eminim kız iyi olacaktır.” Kız mı? Richard aşağı baktı. O *gerçekten* bir kızdı. Jessica, “Bay Stockton’a bizim...” diye devam ederken, Richard tek dizinin üstüne çökmüştü. “Richard? Ne yapıyorsun?”

“O sarhoş değil,” dedi Richard. “Yaralı.” Kendi parmak uçlarına baktı. “Kanaması var.”

Jessica gergin ve kafası karışmış bir halde Richard'a bakıp, "Geç kalıyoruz," dedi.

"Bu kız yaralı ."

Jessica yeniden kaldırımında yatan kıza baktı. Öncelikler: Richard'ın öncelikleri yoktu. "Richard. Geç kalıyoruz. Buradan başka biri geçecektir, başka biri ona yardım eder."

Kızın yüzü toz içindeydi ve kıyafeti kandan ıslanmıştı. "Yaralı," diyebilirdi Richard sadece. Yüzünde, Jessica'nın daha önce görmediği bir ifade vardı.

"Richard," diye uyardı onu, sonra biraz merhamete gelip ödün verdi. "999'u ara ve bir ambulans çağır madem. Hadi, çabuk ol."

Birden kızın gözleri açıldı; toz ve kan lekeleriyle kaplı yüzünde beyaz beyaz belermişlerdi. "Hastaneye gitmeyelim lütfen. Beni bulurlar. Güvenli bir yere götürün beni. Lütfen." Sesi zayıftı.

"Kanaman var," dedi Richard. Kızın nereden gelmiş olduğuna baktı, ama karşısında tuğladan, sapaşğlam, kör bir duvar vardı. Sonra kızın hareketsiz vücuduna baktı ve, "Neden hastane olmasın?" diye sordu.

"Yardım edin," diye fısıldadı kız ve gözleri kapandı.

Richard yeniden, "Neden hastaneye gitmek istemiyorsun?" diye sordu, ama bu sefer cevap alamadı.

"Ambulansı aradığında," dedi Jessica, "sakın adımı verme. İfade vermek filan zorunda kalabilirsin ve bu yüzden de geç kalabiliriz... Richard? Ne yapıyorsun?"

Richard kızı yerden kaldırmış, kollarında tutuyordu. Kız şaşırtıcı bir şekilde hafifti. "Onu evime götürüyorum Jess. Onu öylece bırakamam. Bay Stockton'a gerçekten üzgün olduğumu, ama acil bir şey çıktığını söyle. Eminim anlayacaktır."

"Richard Oliver Mayhew," dedi Jessica soğuk bir şekilde. "O kıza yere bırak ve hemen buraya gel. Yoksa bu nişan şu an itibariyle biter. Seni uyarıyorum."

Richard gömleğini ıslatmakta olan kanın yapış yapış sıcaklığını hissetti. Bazen insanın yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Kaldırımında durmuş, gözleri yaşlarla dolan Jessica'yı arkasında bırakarak oradan uzaklaştı.

Richard yol boyunca, düşünmek için durmadı. Bu konuda karar verme gücüne sahip değildi. Aklının mantıklı kısmındaki bir yerde, birisi –normal, makul Richard Mayhew– ona, ne kadar saçma davranmakta olduğunu söylüyordu: sadece polisi ya da ambulansı aramış olması gerektiğini, yaralı birini taşımamanın ne kadar tehlikeli olduğunu, Jessica'yı ciddi ciddi üzdüğünü, bu gece kanepede yatmak zorunda kalacağını, tek iyi takım elbisesini mahvetmekte olduğunu, kızın berbat koktuğunu... Ama Richard bir ayağını diğerinin önüne koyarken buldu kendini; kollarına kramplar giriyor, sırtı ağrıyordu; yoldan geçenlerin bakışlarını görmezden geliyor ve sadece yürümeye devam ediyordu. Bir süre sonra, oturduğu binanın zemin katına vardı, merdiveni tökezleye tökezleye çıktuktan sonra dairesinin önünde durdu ve anahtarlarını masada... içeride bıraktığını fark etti.

Kız kirli elini kapıya uzattı ve kapı ardına dek açıldı.

Kapı iyice kilitlenmediği için memnun olacağım hiç aklıma gelmezdi, diye düşündü Richard. Sonra içeri girip ardından kapıyı ayağıyla kapadı ve kıza yatağa yatırdı. Gömleğinin önü kandan sırlıklam olmuştu.

Kız yarı bilinçli görünüyordu; gözleri kapalıydı, ama gözkapakları titreyordu. Richard onun deri ceketini çıkardı.

Sol üst kolu ile omzunda uzun bir kesik vardı. Richard nefesini tuttu. “Bak, bir doktor çağıracağım,” dedi sessizce. “Beni duyabiliyor musun?”

Kızın gözleri korkuyla kocaman açıldı. “Lütfen, hayır. Yaram iyileşir. Görüldüğü kadar kötü değil. Sadece uyumaya ihtiyacım var. Doktor yok.”

“Ama kolun –omzun...”

“İyi olacağım. Yarın. N’olur?” Kızın sesi fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

“Mımm, sanırım, tamam,” dedi Richard. Akli yeniden başına gelmeye başlarken, “Şey, bir şey sorabilir miyim?..” diye ekledi.

Ama kız uyumuştı. Richard dolaptan eski bir eşarp çıkarıp kızın kolunu ve omzunu sıkıca sardı. Bir doktor getiremeden, kızın yatağında kan kaybından ölmesini istemiyordu. Sonra parmak uçlarına basa basa yatak odasından çıktı ve ardından kapıyı kapadı. Televizyonun önündeki kanepeye oturdu ve ne yaptığını düşündü.

İKİ

Richard yerin altında bir yerde: belki bir tünel ya da kanalizasyonda. Işık titreşerek geliyor; karanlığı defetmiyor, tanımlıyor. Yalnız değil. Yanında başkaları yürüyor, ama onların yüzünü göremiyor. Şimdi, kanalizasyonun içinde etrafa çamur ve pislik saçarak koşuyorlar. Su damlacıkları yavaşça havada süzülüyor, karanlıkta apaçık görünüyorlar.

Bir köşeyi dönüyor, ve hayvan onu bekliyor.

Hayvan dev gibi. Kanalizasyonu kaplıyor: Iri kafasını eğmiş, vücudu kıllı ve nefesi soğuk havada buharlar çıkarıyor. İlk başta onun bir yabandomuzu olduğunu sanıyor, ama sonra hiçbir yabandomuzunun o kadar büyük olamayacağını fark ediyor. Karşısındaki hayvan bir boğa, kaplan ya da öküz boyutlarında.

Hayvan ona bakıyor ve, Richard mızrağını kaldırırken, Hayvan bir yüzyıl gibi gelen bir an boyunca yerinden kıpırda mıyor. Richard mızrağı tutan eline bakıyor ve bunun kendi eli olmadığını görüyor: kol siyah kıllarla kaplı ve tırnakları ne redeyse pençe gibi.

Ve sonra Hayvan saldırıyor.

Richard mızrağı fırlatıyor, ama artık çok geç. Hayvan’ın uzun, keskin dişleriyle vücudunun yanını kestiğini hissediyor, hayatının çamura doğru kayıp gittiğini hissediyor. Ve yüzüko

yun suya düşmüş olduğunu fark ediyor; su, boğucu kan girdaplarıyla kıpkırmızı oluyor. Bağırarak için çok çabalıyor, uyanmaya çalışıyor, ama yalnızca çamur, kan ve su soluyabiliyor, yalnızca acı hissediyor...

“Kötü bir düşün mü?” diye sordu kız.

Richard nefes nefese kanepede doğruldu. Perdeler hâlâ çekili, ışıklar ve televizyon hâlâ açıktı, ama aralıklardan sızan solgun ışıktan sabah olduğunu anlayabiliyordu. Kanepede el yordamıyla, gece boyunca sırtının ortasına batan uzaktan kumandayı aradı ve televizyonu kapadı.

“Evet,” dedi. “Öyle gibi.”

Elleriyle gözlerindeki uykuyu sildi ve şöyle bir kendine baktı; uyumadan önce en azından ayakkabılarını ve ceketini çıkarmış olduğunu görünce sevindi. Gömleğinin önü kurumuş kan ve kirle kaplıydı. Evsiz kız konuşmuyordu. Kötü görünüyordu: Kir ve kurumuş kan tabakasının altında solgundu ve kuvvetsizdi. Üzerinde kat kat, farklı kıyafetler vardı: tuhaf kumaşlar, kirli kadifeler, çamurlu danteller, diğer katmanların ve modellerin görülebildiği yırtık ve delikler. Richard’a, kız sanki Victoria ve Albert Müzesi’nin Moda Tarihi bölümüne bir gece yarısı baskını yapmış da, oradan aldığı şeyler hâlâ üstündeymiş gibi geldi. Kısa saçları kirliydi, ama kirin altından rengi koyu kırmızı olabiliyor gibi görünüyordu.

“Uyanmışsın,” dedi Richard.

“Burası kimin baronluğu?” diye sordu kız. “Kimin beyliği?”

“Mımm. Pardon?”

Kız etrafına şüpheyle baktı. “Neredeyim ben?”

“Little Comden Sokağı, Newton Konakları...” Richard durdu. Kız perdeleri aralamış, soğuk gün ışığında gözlerini kırptırıyordu. Richard’ın penceresinden gayet sıradan olan

manzaraya bakıyordu; afallamış bir halde aşağıdaki arabaları, otobüsleri ve bir fırın, bir eczane ve bir likör dükkanından oluşan küçük alanı kocaman gözlerle izliyordu.

“Ben Yukarı Londra’dayım,” dedi zayıf bir sesle.

“Evet, Londra’dasın,” dedi Richard. *Ne yukarısı?* diye merak etti. “Sanırım, dün gece şoka filan girdin. Kolundaki berbat bir kesik.” Richard onun bir şey söylemesini, açıklamasını bekledi. Kız ona baktı, sonra gözlerini yeniden otobüslere ve dükkanlara çevirdi. “Ben, şey, seni kaldırımda buldum. Çok fazla kan vardı,” diye devam etti Richard.

“Endişelenme,” dedi kız ciddi bir şekilde. “Kanın çoğu başkasına aitti.”

Perdeleri bıraktı. Sonra kolundaki kan lekeli, kabuklaşmış eşarbu açmaya başladı. Kesiği inceledi ve yüzünü ekşitti. “Bununla ilgili bir şey yapmamız gerekecek,” dedi. “Bana yardım eder misin?”

Richard bunun biraz boyunu aşan bir iş olduğunu hissetmeye başladı. “Ilkyardım konusunda cidden pek bir bilgim yok,” dedi.

“Eh,” dedi kız, “gerçekten hassassan, sadece bandajı tutup benim ulaşamadığım yerde uçları bağlarsın. Bandajın var, değil mi?”

Richard başıyla onayladı. “Ah, evet,” dedi. “Ilkyardım çantasında. Banyoda. Lavabonun altında.” Sonra yatak odasına gidip üstünü değiştirdi ve gömleğindeki pisliğin (en iyi gömleği, ah Tanrım, hem de onu Jessica almıştı, kesin *çılığ* - *na* dönecekti) çıkıp çıkmayacağını merak etti.

Kanlı su ona bir şeyi, belki de bir seferinde görmüş olduğu bir tür düşü çağrıştırdı, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın,

bunun tam olarak ne olduğunu artık hatırlayamıyordu. Tıkacı çekip suyun akıp gitmesini sağladı, sonra lavaboyu yeniden temiz suyla doldurdu ve içine dumanlar çıkaran bir damla sıvı dezenfektan koydu: Keskin antiseptik kokusu, son derece akli başında, tedavi edici ve kendisi ile misafirin durumunun tuhaflığı için bir deva gibiydi. Kız lavaboya doğru eğildi ve Richard onun koluyla omzuna sıcak su çarptı.

Richard asla sandığı kadar hassas değildi. Ya da daha doğrusu, ekranda kan görürse hassaslaşıyordu: İyi bir zombi filmi, ya da her şeyin açık açık gösterildiği bir hastane filmi bile onun bir köşeye kıvrılıp hızlı hızlı nefes almasına ve elleyle gözlerini örterek, “Bitince haber ver,” gibi şeyler mırıldanmasına neden olurdu. Ancak gerçek kan, gerçek acı söz konusu olduğunda, bununla ilgili kesinlikle bir şeyler yapardı. Yarayı temizlediler –Richard’ın bir önceki geceden hatırladığı kadar kötü değildi– ve sardılar; bu işlemler sırasında kız acıyla geri çekilmemek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Richard onun kaç yaşında olduğunu, o kir tabakasının altında nasıl görüldüğünü ve neden sokaklarda yaşadığını merak ederken buldu kendini...

“Adın ne?” dedi kız.

“Richard. Richard Mayhew. Dick.” Kız bunu hafızasına kazıyormuş gibi başını salladı. O sırada kapı zili çaldı. Richard banyodaki karışıklığa ve kıza baktıktan sonra bunun dışarıdan birine nasıl görüneceğini merak etti. Örneğin... “Ah, Tanrım,” dedi olabilecek en kötü şeyin farkına vararak. “Bu kesin Jess’tir. Beni öldürecek.” *Hasar kontrolü. Hasar kontrolü.* “Bak,” dedi kıza. “Sen burada bekle.”

Dışarı çıkıp ardından banyo kapısını kapadı ve koridorda yürüdü. Ön kapıyı açtı ve derin, rahat bir nefes aldı. Gelen

Jessica değildi. Bunlar... neydi? Mormonlar mı? Yehova Şahitleri mi? Polis mi? Richard seçemiyordu. Ama her halükarda, iki kişiydiler.

Üstlerinde biraz yıpranmış, hafiften yağlı siyah takım elbise vardı ve kendini terzilikten anlamayanlardan sayan Richard bile paltolarının kesimindeki tuhaflığı fark etmişti. Sanki iki yüz yıl önce, hayatında hiç modern takım görmemiş, ama kendine tarif edilenlerden bir şeyler çıkarmış bir terzi tarafından dikilmiş gibilerdi. Çizgiler yanıştı, süslemeler de öyle.

Bir tilki ve bir kurt, diye düşündü Richard istemeden. Öndeki adam, yani tilki, Richard’dan biraz daha kısaydı. Alışılmadık bir turuncu renge sahip olan saçları düz ve yağlıydı; teni soluktu. Richard kapıyı açarken, adam azıcık gecikmeyle geniş geniş gülümsedi ve bir mezarlık enkazına benzeyen dişlerini sergiledi. “Böylesine güzel ve hoş bir günde,” dedi, “size iyi sabahlar beyefendi.”

“Ah. Merhaba,” dedi Richard.

“Kapı kapı dolaşarak, bir bakıma hassas mahiyete sahip bir konuyla ilgili özel soruşturma yapıyoruz. İçeri girmemizin bir mahsuru var mı?”

“Şey, şu an pek uygun değilim,” dedikten sonra, “polis misiniz?” diye sordu Richard. Gelenlerden ikincisi, Richard’ın kurt olarak düşündüğü, dik dik kısa saçları olan uzun adam, arkadaşının biraz arkasında duruyor ve göğsünde bir yığın fotokopi tutuyordu. O ana kadar susmuş, o iriyarı cüssesiyle, ifadesiz bir şekilde sadece beklemişti. Ancak şimdi kısık ve pis bir kahkaha attı. Kahkahasında hastalıklı bir şey vardı.

“Polis mi? Heyhat,” dedi daha ufak olan adam, “o saadete

erişemedik. Şüphesiz cazip olsa da, Şans Tanrıçası'nın kartlarında kardeşim ile benim için emniyet güçlerinde bir kariyer yazılı değil. Yo, bizler sade vatandaşlarız yalnızca. Takdim etmeme izin verin. Ben Bay Croup, bu beyefendi de kardeşim Bay Vandemar.”

Kardeşe benzemiyorlardı. Richard'ın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı. “Kardeşiniz mi?” diye sordu Richard. “Soyadlarımızın aynı olması gerekmez mi?”

“Etkileyici. Ne zekâ ama, Bay Vandemar. Üstünlük ve açıklık... En hafif tabiriyle bir sivri zekâ. Bazılarımızın zekâsı öyle keskin ki,” dedi Richard'a doğru iyice eğilip parmak uçlarında yükselerek yüzüne yaklaşırken, “kendilerini kesebilirler.” Richard istemeden geri geri gitti. “İçeri girebilir miyiz?” diye sordu Bay Croup.

“Ne istiyorsunuz?”

Bay Croup, kendisinin oldukça efkarlı olduğunu sandığı açık olan bir tavırla iç geçirdi. “Kız kardeşimizi arıyoruz,” diye açıkladı. “Ele avuca sığmaz bir çocuk, inatçı ve dediği dedik. Zavallı, sevgili dul annemizin kalbini kırdı kıracak.”

“Kaçtı,” diye açıkladı Bay Vandemar sessizce. Bir deste fotokopiyi Richard'ın ellerine tutuşturdu. “Kendisi biraz... acayip,” diye ekledikten sonra, akli dengesizliği gösteren evrensel jesti kullanarak, parmağını şakağının yanında döndürdü.

Richard elindeki kâğıda baktı. Kâğıtta şu yazılıydı:

BU KIZI GÖRDÜNÜZ MÜ?

Altında, bir kıza ait fotokopi grisi bir fotoğraf vardı. Bu Richard'a banyoda bıraktığı genç hanımın daha temiz ve daha uzun saçlı bir versiyonu gibi geldi.

Onun altında şöyle yazıyordu:

DOREEN DEDIĞİNİZDE BAKAR.
ISIRIR VE TEKME ATAR. EVDEN KAÇTI.
ONU GÖRÜRSENİZ BIZE HABER VERİN.
ONU GERİ İSTİYORUZ. ÖDÜL VERİLECEKTİR.

Kâğıdın sonunda ise bir telefon numarası vardı. Richard yeniden fotoğrafa baktı. Bu kesinlikle banyosundaki kızdı. “Hayır,” dedi. “Maalesef onu görmedim. Üzgünüm.”

Ancak Bay Vandemar dinlemiyordu. Kafasını kaldırmıştı ve tuhaf ya da nahoş bir şeyin kokusunu alan biri gibi, havayı kokluyordu. Richard elindeki kâğıtları ona geri vermek için uzandı, ama koca adam onu iterek dairenin içine girdi; av peşindeki kurt etrafı kolaçan ediyordu. Richard onun arkasından koşturdu. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Şuna bir son verin. Çıkın dışarı. Bak, oraya giremezsiniz...” Bay Vandemar doğrudan banyoya yönelmişti. Richard kızın –Doreen'di galiba– banyo kapısını kilitlemeyi akıl etmiş olduğunu umut etti. Ama hayır; Bay Vandemar'ın itmesiyle kapı açıldı. Adam içeri girdi ve Richard, postacının peşinden havlayarak giden aciz, küçük bir köpek gibi, onu takip etti.

Büyük bir banyo değildi. İçinde bir küvet, klozet, lavabo, birkaç şampuan şişesi, bir kalıp sabun ve bir havlu vardı. Richard birkaç dakika önce oradan ayrıldığında, içeride ayrıca kanlar içinde pis bir kız, oldukça kanlı bir lavabo ve açık bir ilkyardım çantası duruyordu. Şimdiyse, banyo pırıl pırıldı.

Kızın saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Bay Vandemar banyodan çıkıp Richard'ın yatak odasının kapısını iterek açtı ve içeri girip etrafa baktı. “Ne yaptığınızı sandığınızı bilmi-

yorum,” dedi Richard. “Ama ikiniz de hemen dairemi terk etmezseniz, polisi arayacağım.”

Oturma odasını incelemekte olan Bay Vandemar Richard’a doğru döndü ve Richard hayatı boyunca hiçbir insandan bu kadar çok korkmuş olmadığını fark etti.

Sonra tilki Bay Croup, “Ya, evet, sana bir haller oldu Bay Vandemar. Bahse girerim, sevgili, tatlı kız kardeşimiz için duyduğu keder başını döndürdü. Şimdi beyefendiden özür dile Bay Vandemar,” dedi.

Bay Vandemar başını salladı ve bir an kafa yordu. “Tuvaleti kullanmam gerektiğini düşünmüştüm,” dedi. “Gerekmiyormuş. Üzgünüm.”

Bay Croup önündeki Bay Vandemar’ı iterek koridorda yürümeye başladı. “İşte. Nezaket yoksunu serseri kardeşimi bağışlayacağımıza inanıyorum. Zavallı, sevgili dul annemiz ve, konuştuğumuz şu anda bile, sevgisiz ve bakımsız bir halde Londra sokaklarında dolanan kız kardeşimiz için duyduğu endişe neredeyse aklımı oynatmasına sebep oldu, kesin. Ama tüm bunlara rağmen, sizin tarafınızda olmasını isteyeceğiniz iyi bir adamdır. Öyle değil mi yiğit adam?” Artık Richard’ın dairesinde değil, merdiven boşluğundaydılar. Bay Vandemar bir şey söylemedi. Kederden aklını oynatmış gibi görünmüyordu. Croup, Richard’a döndü ve bir tilki gülümsemesi daha sunma girişiminde bulundu. “Onu görürseniz bize haber verirsiniz,” dedi.

“Güle güle,” dedi Richard. Sonra kapıyı kapayıp kilitledi. Ve orada yaşadığı süre boyunca ilk kez emniyet zincirini taktı.

Richard ilk defa polisi aramaktan bahsettiğinde telefon hattını kesmiş olan Bay Croup, doğru kordonu kesip kesmediğini merak ediyordu. Yirminci yüzyıl telekomünikasyon

teknolojisi konusunda iyi değildi. Vandemar’ın elindeki fotokopilerden birini aldı ve merdiven boşluğundaki duvara koydu. “Tükür!” dedi Vandemar’a.

Bay Vandemar öksürerek boğazının gerisinden ağız dolusu balgam çıkardı ve el ilanının arkasına düzgünce tükürdü. Bay Croup el ilanını Richard’ın kapısının yanındaki duvara kuvvetle çarptı. İlan sağlam bir şekilde hemen yapıştı.

BU KIZI GÖRDÜNÜZ MÜ? diye soruyordu ilan.

Bay Croup Bay Vandemar’a döndü. “Adama inandın mı?”

Birlikte merdivene yöneldiler. “İnanmak mı, tabii ki hayır,” dedi Bay Vandemar. “Kızın kokusunu alabiliyordum.”

Richard, birkaç kat aşağıdaki apartman kapısının çarpıldığını duyana kadar dairesinin kapısında bekledi. Koridorda yeniden banyoya doğru yürümeye başladı ve telefon gürültüyle çalınca ürktü. Koridorda geriye doğru fırlayıp ahizeyi kaldırdı. “Alo?” dedi Richard. “Alo?”

Ahizeden ses gelmiyordu. *Klik* diye bir ses duyuldu ve telefonun yanındaki telesekreterden Jessica’nın sesi yükseldi. “Richard? Ben Jessica. Orada olmadığın için üzgünüm, çünkü bu bizim son konuşmamız olacaktı ve bunu senin yüzüne söylemeyi çok istedim.” Richard telefonun çalışmadığını fark etti. Ahizenin kordonu birkaç santim gidiyor, sonra düzgün bir şekilde kesiliyordu.

“Dün gece beni son derece utandırdın Richard,” diye devam etti ses. “Beni ilgilendirdiği kadarıyla nişanımız sona erdi. Ne yüzüğü geri vermeye ne de seni bir daha görmeye niyetim var. Hoşçakal.”

Kaset dönmeyi bıraktı, *klik* diye bir ses daha geldi ve küçük, kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

“Kötü haber mi?” diye sordu kız. Richard’ın hemen arkasında, dairenin mutfak kısmında, kolu düzgünce sarılmış bir halde durmuş, poşet çayları çıkarıp kupalara koyuyordu. Çaydanlık kaynıyordu.

“Evet,” dedi Richard. “Hem de çok kötü.” Kıza doğru yürüyüp, üstünde BU KIZI GÖRDÜNÜZ MÜ? yazan ilanı uzattı. “Bu sensin, değil mi?”

Kız kaşlarını kaldırdı. “Fotoğraftaki benim.”

“Ve sen... Doreen’sin?”

Kız başını iki yana salladı. “Benim adım Door, Richardrichardmayhewdick. Süt ve şeker?”

Richard şu ana kadar bu işin onu düpedüz aştığını hissediyordu. “Richard. Sadece Richard. Şeker almayacağım,” dedi. Sonra da, “Bak, eğer özel bir soru olmayacaksa... başına neler geldi?” diye ekledi.

Door kupalara sıcak su döktü. “Bilmek istemezsin,” dedi yalnızca.

“Ah, şey, özür dilerim eğer seni...”

“Hayır. Richard. Gerçekten, bilmek istemezsin. Sana bir yararı dokunmaz. Zaten yapman gerekenden fazlasını yaptın.”

Door poşet çayları çıkarıp ona bir kupa çay uzattı. Richard çayı aldı ve ahizenin hâlâ elinde olduğunu fark etti. “Eh. Yani. Seni orada öylece bırakamazdım.”

“Bırakabilirdin,” dedi Door. “Ama bırakmadın.” Duvara yaslanıp pencereden dışarıya baktı. Richard da pencereye yürüyüp dışarı baktı. Sokağın karşısında, Bay Croup ile Bay Vandemar fırından çıkıyordu ve vitrinde, göze çarpacak bir yerde, BU KIZI GÖRDÜNÜZ MÜ? asılıydı.

“Onlar gerçekten senin kardeşlerin mi?” diye sordu Richard.

“Lütfen,” dedi Door. “Saçmalama.”

Richard çayını yudumladı ve her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştı. “Öyleyse neredeydin?” diye sordu. “Az önce?”

“Buradaydım,” dedi Door. “Bak, o ikisi hâlâ etraftayken, bir mesaj iletmemiz gerek...” Sustu. “Yardım edebilecek birine. Ama buradan çıkmaya cesaret edemem.”

“Peki, gidebileceğin bir yer yok mu? Arayabileceğimiz biri?”

Door kordonu sarkan bozuk ahizeyi Richard’ın elinden aldı ve başını salladı. “Arkadaşlarıma telefonda ulaşamayız,” dedi. Ahizeyi beşiğine geri koydu ve telefon orada faydasızca, yapayalnız kalakaldı. Sonra kız çabuk ve muzip bir şekilde gülümseyip, “Ekmek kırıntıları,” dedi.

“Efendim?” dedi Richard.

Yatak odasının arka tarafında, çatı kiremitlerine ve oluklarına bakan küçük bir pencere vardı. Door ona ulaşmak için Richard’ın yatağına çıktı ve pencereyi açıp ekmek kırıntılarını saçtı. “Ama anlamıyorum,” dedi Richard.

“Elbette anlamazsın,” diye kabul etti Door. “Şimdi, sus.” Kanat sesleri geldi ve bir güvercinin mor-gri-yeşil parıltısı görüldü. Kuş kırıntıları gagalarırken, Door sağ eliyle uzanıp onu tuttu. Güvercin ona merakla baktı, ama şikayetçi olmadı.

Yatağın üstüne oturdular. Door güvercini tutması için Richard’a verdi ve kuşun bacağına bir mesaj iliştirdi, bunu yaparken Richard’ın daha önce tüm elektrik faturalarını bir arada tutmak için kullandığı parlak mavi lastik bandı kullandı. Richard en iyi zamanlarda bile güvercin tutmaya hevesli biri değildi. “Bunun amacını anlamıyorum,” diye açıkladı. “Yani, bu bir posta güvercini değil ki. Normal bir Londra güvercini. Lord Nelson’ın üzerine pisleyen cinsten.”

“Doğru,” dedi Door. Yanağı sıyrılmış ve kirli, kızıl saçları dolaşmıştı; dolaşmış, ama keçeleşmemişti. Ve gözleri... Richard kızın gözlerinin ne renk olduğunu seçemedi. Mavi, yeşil, kahverengi ya da gri değillerdi; Richard’a ateş opallerini çağrıştırıyorlardı: alev alev yeşil ve maviler, hattâ Door hareket ettikçe sönüp parlayan kırmızı ve sarılar. Door güvercini nazikçe Richard’ın elinden aldı, yukarı kaldırdı ve doğrudan yüzüne baktı. Kuş kafasını bir yana eğdi ve boncuk, kara gözleriyle kızın bakışlarına karşılık verdi. “Tamam,” dedi Door ve güvercinlerin yumuşak kuşurdamalarına benzeyen bir ses çıkardı. “Tamam *Krrplrr*, sen Marquis de Carabas’ı arayacaksın. Anladın mı?”

Güvercin yumuşak yumuşak kuşurdayarak ona cevap verdi.

“Aferin kızıma. şimdi, bu önemli, o yüzden...” Güvercin sabırsızlığa benzeyen bir kuşurdamayla onun sözünü kesti. “Özür dilerim,” dedi Door. “Elbette ne yaptığını biliyorsun.” Ve kuşu pencereye götürüp dışarı saldı.

Richard bütün bunları biraz şaşkınlıkla izledi. “Biliyor musun, neredeyse seni anlıyormuş gibi görünüyordun,” dedi Door’a, kuş gökyüzünde ufalır, çatıların ardında gözden kaybolurken.

“Bak şu işe!” dedi Door. “şimdi. Bekleyeceğiz.”

Yatak odasının köşesindeki kitaplığa gitti ve Richard’ın daha önceden sahip olduğunu bilmediği, *Mansfield Parkı* adlı kitabı alıp oturma odasına geçti. Richard onun peşinden gitti. Door kanepeye oturup kitabı açtı.

“Öyleyse, Doreen’in kısaltması mı?”

“Ne?”

“Adın.”

“Hayır. Adım sadece Door.”

“Harflerini söylesene.”

“D-o-o-r. Tıpkı bir yerlerden geçmek için kullandığın şey gibi.”

“Ah.” Richard bir şeyler söylemeliydi, *o yüzden*, “Nasıl bir isim bu Door o zaman?” dedi.

Door tuhaf renkli gözleriyle ona baktı ve, “Benim ismim,” dedi. Sonra yeniden Jane Austen’a döndü.

Richard uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. Sonra kanalı değiştirdi. Tekrar değiştirdi. İç geçirdi. Tekrar değiştirdi. “Eh, ne bekliyoruz?”

Door sayfayı çevirdi. Kafasını kaldırıp ona bakmadı. “Bir cevap.”

“Ne tür bir cevap?” Door omuz silkti. “Ah. Tamam.” O anda Richard, kir ve kanın bir kısmı gidince, kızın teninin çok beyaz olduğunu fark etti. Solgun teninin bir hastalıktan mı, kan kaybından mı, pek fazla dışarıya çıkmamaktan mı, yoksa anemiden mi kaynaklandığını merak etti. Biraz fazla genç olmasına rağmen, belki kız hapiste kalmıştı. Belki de, büyük adam onun deli olduğundan bahsettiğinde doğruyu söylemişti. “Baksana, o adamlar geldiğinde...”

“Adamlar mı?” Opal renkli gözleri parladı.

“Croup ve, mumm, Vanderbilt.”

“Vandemar.” Bir an düşündükten sonra başını salladı. “Sanırım onlara adam diyebilirsin, evet. İki bacak, iki kol, birer baş.”

Richard konuşmayı sürdürdü. “Buraya geldiklerinde, önceden... Neredeydin?”

Door parmağını ıslatıp sayfayı çevirdi. “Buradaydım.”

“Ama...” Richard konuşmayı bıraktı, söyleyecek bir şey

bulamıyordu. Kızın dairede saklanabileceği bir yer yoktu. Ama daireden de ayrılmamıştı. Ama...

Bir tırmalama sesi geldi, ve bir fareden daha iri, kara bir şekil televizyonun altındaki video kaset yığınından dışarı fırladı. “Tanrım!” dedi Richard ve uzaktan kumandayı elinden geldiğince hızlı bir şekilde ona attı. Kumanda güm diye video kasetlere çarptı. Kara şekilden hiç iz yoktu.

“Richard!” dedi Door.

“Sorun yok,” diye açıkladı Richard. “Galiba sadece sıçan gibi bir şeydi.”

Door dik dik ona baktı. “O elbette bir sıçandı. Onu korkuttun. Zavallıcık.” Odada göz gezdirdi, sonra ön dişlerinin arasından ışığa benzer alçak bir ses çıkardı. “Merhaba?” diye seslendi. *Mansfield Parkı* ’nu bırakıp yere diz çöktü. “Merhaba?”

Richard’a tekrar dik dik bakıp, “Eğer onu incittiysen...” diye tehdit etti. Sonra da odaya doğru yumuşak bir sesle, “Özür dilerim, o bir salak. Merhaba?” dedi.

“Ben salak değilim,” dedi Richard.

“Şşş,” dedi Door. “Merhaba?” Kanepenin altından pembe bir burun ve iki küçük siyah göz belirdi. Kafanın geri kalanı da ortaya çıktıktan sonra etrafı şüpheyle gözden geçirdi. Kesinlikle bir fare olamayacak kadar büyüktü, Richard bundan emindi. “Merhaba,” dedi Door sevgi dolu bir şekilde. “İyi misin?” Elini uzattı. Hayvan, Door’un eline tırmandı, sonra koluna çıkıp dirsek kıvrımına sokuldu. Door hayvanın böğrünü parmağıyla okşadı. Sıçan koyu kahverengiydi ve uzun, pembe bir kuyruğu vardı. Böğrüne, katlanmış bir kâğıt parçasına benzeyen bir şey iliştirilmişti.

“O bir sıçan,” dedi Richard.

“Evet, öyle. Özür dileyecek misin?”

“Ne?”

“Özür dile.”

Belki Richard doğru düzgün duymamıştı. Belki de aklını oynatıyordu. “Bir sıçandan mı?”

Door, gayet manidar bir şekilde, hiçbir şey söylemedi. Richard sıçana, “Seni ürküttüysem, özür dilerim,” dedi ciddiyetle.

Sıçan, Door’a baktı. “Hayır, söylediklerinde ciddi,” dedi Door. “Laf olsun diye söylemiyor. Ee, bana neler getirdin?” Sıçanın böğrünü el yordamıyla aradı ve defalarca katlanmış kahverengi bir kâğıt parçası çıkardı. Richard’a, kâğıt parçası parlak mavi bir lastik bantla tutturulmuş gibi geldi.

Door kâğıdı açtı: üzeri ince ve sık bir elyazısıyla, siyah mürekkeple yazılmış, kenarları yıpranmış kahverengi bir kâğıt. Yazıyı okuyup başını salladı. “Teşekkür ederim,” dedi sıçana. “Yaptıklarına minnettarım.” Hayvan kanepeye seğirtip bir an Richard’a baktı ve sonra gölgelerin içine girdi.

Door adındaki kız kâğıdı Richard’a verdi. “Al,” dedi, “bunu oku.”

Londra’nın merkezinde, öğleden sonra geç saatlerdi ve sonbahar yaklaştığından, hava kararıyordu. Richard Metro’yu kullanarak Tottenham Court Yolu’na gitmiş, şimdi de elinde bir kâğıtla Oxford Caddesi’nden aşağı, batıya yürüyordu. Oxford Caddesi, Londra’nın perakende merkeziydi ve bu saatte bile kaldırımlar alışveriş yapanlar ve turistlerle doluydu.

“*Bu bir mesaj,*” demişti Door kâğıdı ona verirken. “*Marquis de Carabas’tan.*”

Richard daha önce bu ismi duyduğundan emindi. “Çok hoş,” demişti. “Kartpostalı kalmamış mı?”

“Böylesi daha hızlı.”

Richard ışıkları, Virgin mağazasının gürültüsünü, hediyelik Londra polisi şapkaları ve küçük, kırmızı Londra otobüsleri satan dükkanı ve onun yanındaki dilim pizza satan yeri geçtikten sonra sağa döndü.

“Burada yazan talimatlara uymak zorundasın. Kimsenin seni takip etmesine izin vermemeye çalış,” demişti Door. Sonra iç geçirip, “Cidden, seni bu işe çok bulaştırmamalıydım,” diye eklemiştir.

“Bu talimatlara uymam... seni buradan o kadar çabuk mu çıkarır?”

“Evet.”

Richard Hanway Caddesi'ne döndü. Oxford Caddesi'nin iyi aydınlatılmış keşmekeşinden sadece birkaç adım uzaklaşmış olsa da, başka bir şehre gelmiş gibiydi: Hanway Caddesi boş ve ıssızdı; bir ara sokaktan biraz daha fazlası olan dar ve karanlık yol, kasvetli müzik dükkanları ve kapalı lokantalarla doluydu. Tek ışık, binaların üst katlarındaki gizli kulüplerden geliyordu. Richard endişe içinde, ışık boyunca yürüdü.

“... sağa sapıp Hanway Caddesi'ne girdikten sonra sola, Hanway Sokağı'na dön, oradan sağa sapıp Orme Geçidi'ne gir. Karşına çıkan ilk sokak lambasının orada dur...’ Bunun doğru olduğuna emin misin?”

“Evet.”

Richard, daha önce Hanway Sokağı'na gelmiş olsa da, Orme Geçidi diye bir yer hatırlamıyordu: Bu sokakta, bodrum katta, arkadaşı Gary'nin çok sevdiği bir Hint lokantası vardı. Richard'ın hatırladığı kadarıyla, Hanway çıkmaz sokaktı. Mandeer... lokantanın adı buydu. Basamakları davetkar bir şekilde yeraltına inen lokantanın ışıltılı aydınlatılmış kapısının önünden geçti ve sonra sola döndü...

Yanılmıştı. Gerçekten Orme Geçidi diye bir yer vardı. Duvarın yukarıdaki, geçidi gösteren tabelayı görebiliyordu.

ORME GEÇIDI W1

Onu daha önce fark etmemiş olmasına şaşırılmamak gerekirdi: Burası evlerin arasında kalan ve gaz lambasının titreşen ışığıyla aydınlatılmış dar bir ara sokaktan fazlası değildi. Artık böyle yerler pek yok, diye düşündü Richard ve elindeki kâğıdı gaz lambasına yaklaştırarak talimatlarına baktı.

“Sonra üç kez saat yönünün tersine dön' mü?”

“Saat yönünün tersi, sağdan sola demektir Richard.”

Richard kendini aptal gibi hissederek dönmeye başladı.

“Bak, sadece arkadaşını görmek adına neden bütün bunları yapmak zorundayım? Yani, bütün bu saçmalıkları...”

“Saçmalık değil. Gerçekten. Yalnızca –bu konuda huyuma git, tamam mı?” Ve Richard'a gülümsemişti.

Richard üç kez döndükten sonra durdu ve ara sokağın sonuna kadar yürüdü. Hiçbir şey yoktu. Hiç kimse. Sadece metal bir çöp kutusu ve onun yanında da paçavra yığımına benzer bir şey vardı. “Merhaba?” diye seslendi Richard. “Kimse yok mu? Ben Door'un arkadaşayım. Merhaba?”

Hayır. Hiç kimse yoktu. Richard rahatladı. Şimdi eve gidebilir ve kıza, hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdi. Sonra yetkilileri arar ve onlar da bu işe bir çözüm bulurdu. Kâğıdı buruşturup top haline getirdi ve çöp kutusuna doğru fırlattı.

Richard'ın paçavra yığını sandığı şey açıldı, genişledi ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Bir el, buruşturulmuş kâğıdı havada yakaladı.

“Bu benim, sanırsam,” dedi Marquis de Carabas. Üstünde

kocaman, şık bir siyah palto vardı; pek redingot gibi değildi ve tam olarak trençkot da sayılmazdı. Yüksek siyah çizmeler giymişti ve paltosunun içinden yırtık pırtık giysiler görünüyordu. Son derece esmer tenli yüzünde gözleri beyaz beyaz parlıyordu. Sanki kendine özel bir şaka yapmış gibi, bir an beyaz dişlerini göstererek sırttı ve Richard'ın önünde eğildi. "Carabas, hizmetindeyim ve sen de?.."

"Hımm," dedi Richard. "Şey. Hımm."

"Sen Richard Mayhew'sun. Yaralı Door'umuzu kurtaran genç adam. Kendisi şimdi nasıl?"

"Şey. İyi. Kolu hâlâ biraz..."

"İyileşme süresi şüphesiz hepimizi hayrete düşürecektir. Ailesi fevkalade hızlı iyileşme gücüne sahipti. Birisinin onları öldürmeyi başarması şaşılabilir bir durum, değil mi?" Kendine Marquis de Carabas diyen adam sokak boyunca huzursuz bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Richard onun, büyük bir kedi gibi, her zaman hareket halinde biri olduğunu çoktan anlamıştı.

"Birisini Door'un ailesini mi öldürdü?" diye sordu Richard.

"Her dediğimi tekrar edersen pek fazla ilerleyemeyiz, değil mi?" dedi şimdi Richard'ın önünde durmakta olan Marquis. "Otur," diye emretti. Richard sokakta üstüne oturabileceği bir şeyler aradı. Marquis elini Richard'ın omzuna koyup onu kaldırım taşlarına düşürdü. "Door benim ucuza iş yapmadığımı bilir. Bana tam olarak ne teklif ediyor?"

"Efendim?"

"Anlaşma ne? Seni buraya iş görüşmeye gönderdi genç adam. Ben ucuza iş yapmam, ayrıca katiyen bedavaya çalışmam."

Richard omuz silkti –artık sırtüstü yataarken ne kadar omuz

silkebilirse o kadar. "Kendisine evine kadar eşlik etmeni –orası her neresiyse– ve bir koruma ayarlamamı istediğini söyledi."

Marquis'nin vücudu kıpırdamasa bile, gözleri sürekli hareket ediyordu. Yukarı, aşağı, sağa, sola; sanki bir şeyler arıyormuş gibiydi. Ekliyor, çıkarıyor, hesap yapıyordu. Richard adamın aklının yerinde olup olmadığını merak etti. "Ve bana teklifi?"

"Eh. Hiçbir şey."

Marquis parmak uçlarına üfledi ve onları olağanüstü paltosunun yakasına sürttü. Sonra sırtını döndü. "Bana teklifi... Hiçbir şey." Gücenmiş gibiydi.

Richard ellerini kullanarak ayağa kalktı. "Şey, parayla ilgili bir şey demedi. Sadece sana büyük bir iyilik borcu olacağını söyledi."

Marquis'nin gözleri parladı. "Tam olarak nasıl bir iyilikmiş bu?"

"Muazzam bir iyilik," dedi Richard. "Sana muazzam bir iyilik borcu olacağını söyledi."

Carabas, kaybolmuş bir çiftçi çocuğunu görmüş aç bir panter gibi kendi kendine sırttı. Sonra Richard'a döndü. "Onu tek başına mı bıraktın?" diye sordu. "Croup ve Vandemar dışarıdayken. Eh, daha ne bekliyorsun?" Diz çöküp cebinden küçük bir metal nesne çıkardı ve onu sokağın kenarındaki rögar kapağına sokup çevirdi. Kapak kolayca açıldı; Marquis metal nesneyi ortadan kaldırdı ve başka bir cepten, Richard'a uzun bir havai fişegi ya da işaret fişegini çağrıştıran bir şey çıkardı. Boştaki elini nesnenin üstünde gezdirdi ve nesnenin ucundan kıpkırmızı bir alev fıskırdı.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Richard.

"Kesinlikle hayır," dedi Marquis. "Soru sormayacaksın."

Cevap almayacaksın. Yoldan sapmayacaksın. Şu anda neler olduğunu dahi düşünmeyeceksin. Anladın mı?”

“Ama...”

“En önemlisi de: ‘Ama’ demek yok,” dedi Carabas. “Zaman çok önemli. Yürü.” Açık rögar kapağının ortaya çıkardığı derinliği işaret etti. Richard yürüyüp rögarın altındaki duvara kakılmış metal merdivenden aşağı indi; çoktan boyunu aşan bir işe bulaştığını hissettiği için daha fazla sorgulamak aklına bile gelmedi.

Richard nerede olduklarını merak ediyordu. Burası kanalizasyona benzemiyordu. Belki de telefon kabloları ya da çok küçük trenler için bir yapılmış bir tüneldi, ya da... başka bir şey için. Londra caddelerinin altında neler olup bittiğine dair pek bir şey bilmediğini fark etti. Gergin bir şekilde yürüyordu; bir şeylerin ayağını yakalayabileceğinden, karanlıkta takılıp ayak bileğini kırabileceğinden endişeleniyordu. Carabas uzun adımlarla, kayıtsız bir şekilde önden yürüyordu, görünüşe göre Richard’ın onunla birlikte olup olmamasına aldırmıyordu. Kırmızı alevler tünelin duvarlarına devasa gölgeler düşürüyordu.

Richard yetişmek için koştu. “Bir bakalım...” dedi Carabas. “Onu pazara götürmem gerek. Bir sonraki, mımm, iki gün içinde kurulacak, eğer doğru hatırlıyorsam, ki daima doğru hatırlarım. O zamana kadar Door’u saklayabilirim.”

“Pazar mı?” diye sordu Richard.

“Seyyar Pazar. Ama onu bilmek istemezsin. Artık soru sormak yok.”

Richard etrafa baktı. “Şey, şu anda nerede olduğumuzu soracaktım. Ama sanırım bana söylemeyeceksin.”

Marquis bir kez daha sırttı. “Çok güzel,” dedi onaylarcasına. “Zaten başın yeteri kadar belada.”

“Sana katılıyorum,” diye iç geçirdi Richard. “Nişanlım beni terk etti, ve muhtemelen yeni bir telefon almam gerek...”

“Tapınak ve Başmelek adına. Telefon bunca belanın arasında en önemsizi.” Carabas işaret fişekini aşağı indirip duvara yasladı, ama fişek titremeye ve yanmaya devam etti. Sonra duvara kakılmış metal basamakları tırmanmaya başladı. Richard duraksadı, sonra onu takip etti. Basamaklar soğuk ve paslıydı; tırmanırken ellerinin altında ufalandığını hissedebiliyordu, pas parçacıkları gözlerine ve ağızına giriyordu. Aşağıdan gelen kırmızı ışık titreşti, sonra söndü. Ve zifiri karanlığın içinde tırmanmayı sürdürdüler.

“Öyleyse, Door’a mı dönüyoruz?” diye sordu Richard.

“Nihayetinde evet. Ama önce yapmam gereken küçük bir şey var. Sigorta. Bu arada, gün ışığına çıktığımızda aşağı bakma.”

“Neden?” diye sordu Richard. Sonra gün ışığı yüzüne çarptı ve Richard aşağı baktı.

Gün ışığına çıkmıştı (*Nasıl gün ışığı olabilir ki? diye sordu kafasının gerisinden küçük bir ses. Yaklaşık bir saat önce ara so - kağa girdiğinde neredeyse gece olmuştu*) ve oldukça yüksek bir binanın kenarındaki metal bir merdivene tutunmaktaydı (*ama daha birkaç saniye önce aynı merdiveni tırmanıyordu ve içerideydi, değil mi?*) ve aşağıda gördüğü şey...

Londra’ydı.

Ufacık arabalar. Ufacık otobüs ve taksiler. Ufacık binalar. Ağaçlar. Minyatür kamyonlar. Minik, minicik insanlar. Richard’ın altında bir netleşiyor bir bulanıklaşıyorlardı.

Richard Mayhew'un yükseklikler konusunda pek iyi olmadığını söylemek doğru olurdu, ama bu yine de bütün resmi anlatmaya yetmezdi. Richard uçurumlardan nefret ederdi, bir de yüksek binalardan: Eğer kenara çok yaklaşırsa, kendi içindeki pek de uzak olmayan bir yerde korku –katıksız, kati, sessizce haykıran bir dehşet– oluşurdu, ancak sonra bir şey korkunun yerini alır ve Richard kendini uçurumun kenarına gidip boşluğa adım atarken bulurdu. Sanki tam olarak kendine güvenemiyordu ve bu, Richard'ı basit düşme korkusunun yapabileceğinden daha çok korkutuyordu. Bu yüzden ona yükseklik korkusu deyip geçiyor, ondan ve kendinden nefret ediyor ve yüksek yerlerden uzak duruyordu.

Richard merdivende donakaldı. Elleri basamakları sıkıca kavramıştı. Gözyuvarlarının gerisinde bir yerde gözleri acıyordu. Çok hızlı, çok derinden nefes almaya başladı. “Birisi,” dedi eğleniyora benzeyen bir ses yukarıdan, “beni dinlemedi, değil mi?”

“Ben...” Richard'ın boğazı işlemiyordu. Boğazındaki kuruluğu gidermek için yutkundu. “Ben hareket edemiyorum.” Elleri terliyordu. Ya elleri çok fazla terler de, kayıp boşluğa düşerse?..

“Elbette hareket edebilirsin. Yoksa, burada kalır ve ellerin kaskatı kesilene, bacakların çözülene ve üç yüz metre aşağıdaki pis ölüme doğru düşene kadar duvarın kenarında asılı durursun.” Richard kafasını kaldırıp Marquis'ye baktı. O da Richard'a bakıyor ve hâlâ gülümsüyordu; Richard'ın kendisini izlediğini görünce basamakları bırakıp parmaklarını ona doğru salladı.

Richard içinden sempatik bir yükseklik korkusu dalgasının geçtiğini hissetti. “Piç herif,” diye fısıldadı ve sağ elini ba-

samaktan çekip yirmi santim yukarı uzattı ve diğer basamağa ulaştı. Ardından aynı şeyi sol eliyle yaptı. Bir süre sonra kendini düz bir çatının kenarında buldu, oraya adım attı ve yığıldı.

Marquis'nin, kendisinden uzakta, uzun adımlarla çatıda dolaşmakta olduğunun farkındaydı. Richard elleriyle çatıyı hissediyordu, altındaki katı yapıyı hissediyordu. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Biraz öteden aksi bir ses bağırdı: “Burada istenmiyorsun Carabas. Git. Defol.”

Richard Carabas'ın, “İhtiyar Bailey,” dediğini duydu. “Fevkalade sağlıklı görünüyorsun.”

Sonra biri ayak sürüyerek Richard'a doğru geldi ve bir parmak nazıkçe kaburgalarını dürttü. “Sen iyi misin delikanlı? Arkada yahni pişiyor. İster misin? Sığırcık kuşundan.”

Richard gözlerini açtı. “Hayır, teşekkür ederim,” dedi. Önce kuştüylerini gördü. Bunun bir palto ya da pelerin ya da isimsiz bir tür tuhaf örtü olup olmadığından emin değildi, ama her ne çeşit bir giysi olursa olsun, her yanı sık kuştüyle-riyle kaplıydı. Kırışıklarla dolu, gri favorileri olan sevecen bir yüz, tüylerin tepesinden ona bakıyordu. Yüzün altındaki beden, tüylerle kaplı olmayan yerleri halatlarla kuşatılmıştı. Richard çocukken gittiği, *Robinson Crusoe* oyununu hatırlarken buldu kendini: Eğer ıssız bir ada yerine bir çatıya düşmüş olsaydı, Robinson Crusoe buna benzeyebilirdi.

“Bana İhtiyar Bailey derler delikanlı,” dedi adam. Boynundaki bir ipe bağlı yamuk yumuk gözlüğü el yordamıyla buldu ve onu takıp Richard'a baktı. “Tanıyamadım seni. Hangi baronluğa sadakat yemini ettin? Adın ne?”

Richard toparlanıp oturur pozisyona geçti. Kahverengi taştan yapılmış eski bir binanın çatısındaydılar ve tepelerinde bir kule yükseliyordu. Kanatları, kolları, bacakları ve, hatâ bazı durumlarda, kafaları olmayan, havanın etkisiyle aşınmış, yaratık biçiminde heykeller kulenin köşelerinden hüznünlü bir şekilde çıkıntı yapıyorlardı. Richard çok, çok aşığıdan bir polis sireninin feryadını ve trafiğin boğuk gürültüsünü duyabiliyordu. Çatının karşı tarafında, kulenin gölgesinde kalan, çadıra benzer bir şey vardı; eski, kahverengi bir çadırdı, pek çok kez tamir edilmişti ve beyaz kuş pislikleriyle benek benekti. Richard ihtiyar adama ismini söylemek için ağzını açtı.

“Sen! Kapa çenenini,” dedi Marquis de Carabas. “Sakın bir şey söyleyeyim deme.” Sonra İhtiyar Bailey’ye döndü. “İstemedikleri yerlere burunlarını sokanlar,” –ihtiyar adamın burununun altında parmaklarını gürültüyle şaklattı ve adam yerinde sıçradı– “onları kaybederler. Şimdi... Yirmi yıldır bana bir iyilik borcun var İhtiyar Bailey. Büyük bir iyilik. Ve şu anda onu ödemeni istiyorum.”

İhtiyar adam gözlerini kırıştırdı. “Aptalmışım,” dedi sesizce.

“İhtiyar bir aptal kadar kötüsü olamaz,” diye onayladı Marquis. Elini paltosunun iç ceplerinden birine soktu ve enfiye kutusundan büyük, puro kutusundan küçük ve her ikisinden çok daha süslü olan gümüş bir kutu çıkardı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Keşke bilmeseydim.”

“Bunu benim için saklayacaksın.”

“İstemiyorum.”

“Başka seçeneğin yok,” dedi Marquis. İhtiyar çatı adamı

gümüş kutuyu Marquis’den aldı ve sanki kutu her an patlayabilecek bir şeymiş gibi, iki eliyle beceriksizce tuttu. Marquis küt burunlu siyah çizmesiyle Richard’ı hafifçe dürttü. “Evet,” dedi. “İşimize baksak iyi olur, değil mi?” Çatı boyunca uzun adımlarla yürüdü ve Richard da ayağa kalkıp binanın kenarından epey uzak durarak onu izledi. Marquis kulenin yan tarafında, yüksek baca kümesinin yanında bir kapı açtı ve birlikte, az aydınlatılmış döner merdivenden indiler.

“O adam kimdi?” diye sordu Richard loş ışıkta dikkatlice bakarak. Ayak sesleri metal basamaklarda yankılanıyordu.

Marquis de Carabas homurdandı. “Söylediğim hiçbir şeyi duymadın, değil mi? Zaten başın belada. Yaptığın her şey, söylediğin her şey, duyduğun her şey durumu sadece daha da kötüleştiriyor. Bu işe çok fazla bulaşmamış olmak için dua etsen daha iyi olur.”

Etraf artık tamamıyla karanlıktı, Richard son basamağa adım atarken hafifçe sendeledi ve kendini orada olmayan bir basamağı ararken buldu. “Başına dikkat et,” dedi Marquis ve bir kapı açtı. Richard alnını sert bir şeye çarptı ve, “Of,” dedi. Sonra alçak bir kapıdan içeri adım attı ve gözlerini ışığa karşı örttü.

Richard önce alnını, sonra da gözlerini ovaladı. İçinden geçtikleri kapı, kendi apartmanının merdiven boşluğundaki temizlik dolabına açılıyordu. İçerisi süpürgeler, eski bir paspas ve muazzam çeşitlilikte temizlik sıvıları, tozları ve cilalarla doluydu. Richard’ın görebildiği kadarıyla arka tarafta merdiven yoktu, sadece üstünde –1979 geri gelmediği müddetçe– pek işe yaramayacak olan lekeli, eski bir takvimin asılı olduğu bir duvar vardı.

Marquis, Richard’ın ön kapısının yanında duran BU KIZI

GÖRDÜNÜZ MÜ? ilanını inceliyordu. “Bu, Door’un en iyi profili değil,” dedi.

Richard temizlik dolabının kapısını kapadı. Arka cebinden anahtarlarını çıkarıp kapısını açtı; artık evindeydi. Bir kez daha gece vaktiydi, mutfak penceresinden bunu gördüğünde oldukça rahatlamıştı.

“Richard,” dedi Door. “Başardın.” Kız, Richard yokken yıkanmıştı ve kat kat giysileri, en azından Door onların üstündeki pisliğin ve kanın en kötü kısmını çıkarmak için çaba harcamış gibi görünüyordu. Ellerindeki ve yüzündeki pislik gitmişti. Yıkandığında, saçlarının bakır ve bronz gölgelere sahip koyu kestane renginde olduğu ortaya çıkmıştı. Richard onun kaç yaşında olduğunu merak etti: On beş? On altı? Daha büyük mü? Bir türlü kestiremiyordu.

Door, Richard onu bulduğunda üstünde olan kahverengi deri ceketini giymişti. Ceket tıpkı pilot ceketini gibi kocamandı ve her yanını sarıyordu, ki bu da kızı olduğundan daha küçük, ayrıca daha savunmasız gösteriyordu.

“Eh, evet,” dedi Richard.

Marquis de Carabas kızın önünde tek dizinin üstüne çöktü ve başını eğdi. “Hanımım,” dedi.

Door rahatsız olmuş gibiydi. “Ah, ayağa kalk Carabas. Geldiğine memnun oldum.”

Carabas akıcı bir hareketle ayağa kalktı. “Öğrendiğime göre,” dedi, “*iyilik*, *gerçekten* ve *muazzam* kelimeleri kullanılmış. Hem de bir arada.”

“Sonra.” Door Richard’a doğru yürüyüp onun ellerini tuttu. “Richard. Teşekkür ederim. Yaptığın her şey için minnettarım. Yatak çarşaflarını değiştirdim. Keşke yaptıklarının karşılığını ödeyebilseydim.”

“Gidiyor musun?”

Door başını evet anlamında salladı. “Artık güvendesim. Az çok. Umarım. Kısa bir süreliğine.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?”

Door hafifçe gülümsedi ve başını iki yana salladı. “I-ih. Hayatından çıkıyorum. Bana karşı çok iyiydin.” O anda parmak uçlarında yükselip, arkadaşların yaptığı gibi, Richard’ı yanağından öptü.

“Olur da sana ulaşmam gerekirse?..”

“Gerekmeyecek. Asla. Ve...” Door duraksadı. “Bak, özür dilerim, tamam mı?”

Richard mahcup bir şekilde ayaklarına baktı. “Özür dilinecek bir şey yok,” dedikten sonra, “eğlenceliydi,” diye ekledi şüpheyle. Ardından bakışlarını yine yukarı çevirdi.

Ama ortalıkta kimsecikler yoktu.